

Adventes Vēstis

2010. gada marts, #03 (169)

TĒMA:
KRISTUS
CIEŠANAS
UN PRIEKS

UZZINI VAIRĀK
PAR FESTIVĀLU
“CERĪBA”

PSRS ADVEN-
TISTU VADĪTĀJA
M. KULAKOVA
BIOGRĀFIJA

SVĒTRUNA:
PĀRBAUDĪJUMI
UN TO GALS

INTERVIJA AR
MĀRĪTI PEDI:
“ES JŪTOS KĀ
MARIJA”

ŠAJĀ NUMURĀ: KUR MEKLĒJAMS ĪSTAIS PRIEKS?

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Intervija	12
Vārds mācītājam	14
Bērniem	16
Jauniešiem	18
Vēsture	20
Citu konfesiju ziņas	23

Patiess prieks

Bērna acīm, atceros, Eifeļa torņa smaile šķita tik nenasniedzama un celtnes varenums iedvesa neviltotu apbrīnu! Vecpilsētas gleznainās ielas, bagātie ļaudis, greznie nami un izsmalcinātā dzīvē, šķiet, ļauj uz brīdi noticēt laimei pilī. Bet paši franči tautas sakāmvārdā ievij pils noslēpumu: „Būdiņa, kur smejas, laimīgāka nekā pils, kurā skumst.” (Franču sakāmvārds)

Kristiešu pārdomu laiks vērš skatu krusta pakājē. Un, lūkojoties uz Kristus upuri, aizmirstas zemes celtnes, un greznības krāsas, šķiet, izbalē. Sirdī ieplūst miers, pateicība un nenovērtējams prieks par dāvāto piedošanu. Tikai tad Tu pamani, ka patiesu smaidu cilvēku sejās izraisa silta sirds. Vai Tev tāda ir? Vai prieku, ko Tev dāvā Kristus, ierauga arī cilvēki būdiņās un pilīs?

Lai mūs vēsts pasaulei izskan ar patiesu prieku! Lai arī Tava dzīve sasilda daudzas sirdis! Lai arī Tu varētu teikt: „Esmu mazs zīmulis rakstoša Dieva rokās, kas raksta mīlestības vēstuli pasaulei!” (Māte Terēze)

*Jauniešu atvēruma redaktore
Liene Liepiņa*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Girts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Shutterstock.com

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Būt kopā ar Dievu...

Esmu jau 16 gadus kristiete Rīgas 5. draudzē. Un varu slavēt Dievu par Viņa lielo gādību un vadību. Gandrīz visu savu dzīves laiku biju slimojusi ar angīnu, pat strutojošo. Tas bija katru rudenī, un gadījās slimot arī citos gadalaikos. Kad dzīvē sastapos ar Jēzu un savu dzīvi nodevu Viņam, tad manā dzīvē izmainījās viss, un nezinu, kas ir angīna.

Man nesen bija problēma arī ar celi, ka nevarēju naktīs gulēt un dienā staigāt. Biju pie ārsta, un viņš mani nozīmēja rindā uz operāciju, bet tā rinda ir gara un operācija dārga. Bet tā kā man ir Lielais Ārsts, kurš visu redz un zina, Viņš noņēmis visas manas sāpes.

Pateicos tikai Debesu Tēvam par Viņa lielo palīdzību visās bēdās! Tāpēc es varu slavēt un pateikties, cik Dievs ir varens un mīlestības pilns. Dieva klātbūtne mums ir nepieciešama, jo bez Viņa mēs esam pazuduši, tāpēc vēlos būt kopā ar Dievu visu atlikušo dzīvi.

Valda Cvetkova no Rīgas 5. draudzes

Manas atmiņas

Ir aizgājusi dusēt mūsu mīļā māsa Valija. Un man raisās atmiņas...

Bija 1950. gads. Es ciemojos Rīgā pie Marijas Liepnieka. Un tur bija atbraukusi arī Valija no Jelgavas. Mēs iepazīnāmies. Viņa bija inteliģenta, izskatīga jauniene. Es pēc ciemošanās viņu pavadīju uz staciju.

Valija man uzdāvināja glezniņu – tajā bija mežs un ziemas sniegā divas stirniņas. Skaisti! Biju pārsteigts. Atvadoties pateicībā noskūpstīju.

Mēs sarakstījāmies. Tas bija skaistais jaunības laiks. Viņas vēstules un foto ievietoju savā albumā. Viņa man sūtīja vēstulēs svētrunas, ko Rīgā runāja atbraukušie brāļi no Maskavas.

Valija un Ilga dziedāja Rīgas draudzes korī. Viņas bija draudzenes. Valijai nebija noslēpums, ka mēs ar Ilgu arī esam pazīstami. Un viņa pārstāja rakstīt. Pēdējā vēstulē viņa mums izteica apsveikumus un skaistus novēlējumus. Mēs apprecējāmies. Arī Valijai izveidojās sava ģimenes dzīve.

Tagad liekas, ka dzīve ir aizsteigusies lielā steigā. Bet palikušas skaistās jaunības atmiņas.

Ernests Negribs Talsos

Piedzīvotais pārbaudījums

Viss iesākās pagājušā gada pavasarī, kad man sapampa kāja un palika zila, jo bija iemetusies roze. Lūdzu Dievu un nezināju, ko nu iesākt, jo biju dzirdējusi, ka ārsti rozei neko nevarot līdzēt. Zināju, ka tādai kaitei varot līdzēt vārdotāja, bet apzinājos arī to, ka Dievam tas nav patīkami. Beidzot tomēr devos pie ķirurga. Man nozīmēja fizioterapijas procedūras – kvarcošanu un vēl citas. Es ar bažām domāju, vai nu man vairs ko varēs līdzēt, bet kad jutu, ka man paliek labāk, sapratu, ka viss būs labi. Lūdzu Dievam piedošanu par savu glēvumu un neuzticēšanos Viņam. Kad man likās, ka nu kāja ir vesela un viss aiz muguras, atkal tieši kādā sabata dienā jutu – viss sākas no gala.

Tā es turpināju atkal kvarcošanas procedūras neskaitāmas reizes, un vienmēr, kad likās, nu jau būs labi, kāja vesela, tā viss atkal uzliesmoja no jauna.

Gāja mēneši, pagāja vasara. Sākās rudens, jau oktobra mēnesis, bet es vēl ņēmos ar savu kāju. Biju jau saradusi un samierinājusies ar savu slimību. Katru reizi, ejot uz procedūrām, pie sevis domāju, kaut man būtu tāda ticība, kāda bija manai māmiņai, kura 80 gadu vecumā, uzticot sevi pilnībā Dieva rokās, izturēja ļaundabīgā audzēja apstarošanu 30 reizes un saņēma dziedināšanu.

Tā tieši procedūru laikā manas lūgšanas kļuva arvien dedzīgākas, un es sevi pilnībā uzticēju Dievam: „Kungs, lai notiek Tavš prāts, ja Tu gribi, tad dziedini mani!”

Es Viņam pateicos par visu, kas ar mani notiek, gan par slimību, gan par ārstēšanu, visu, visu. Tagad es zinu, ka Dievs mani mīl un ir piedēvis manu neuzticību Viņam. „Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu...” (Atkl. 3:19)

Ir jau pagājis laiks, kopš mana kāja ir vesela, un es varu slavēt Dievu par dziedināšanu, par žēlastību un par visām saņemtām svētībām.

Mārite Pede

Gaidāmie pasākumi

• 27. martā Rīgā, Baznīcas ielā 12a jauniešu Lūgšanu nedēļas noslēgums! Lūgšanu nakts nosaukums šoreiz ir “Jēzus mans Piemērs”.

14:00 – Rīgas 1. draudzes jauniešu veidots dievkalpojums.

17:00 – slavēšanas koncerts.

19:00 – vakariņas.

20:00-03:30 – lūgšanas, pārrunas grupās, slavēšana.

• No 29. marta līdz 2. aprīlim Rīgā, Baznīcas ielā 12a katru vakaru 19:00 “Krusta vakari”.

• 3. aprīlī Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 11:00 Rīgas 1. draudzes Vakarēdiena dievkalpojums “Ir piepildīts!”

• 3. aprīlī Rīgā, Baznīcas ielā 12a 4. draudzes telpās pl. 17:00 Ģitāru orķestra no Vācijas koncerts.

• 17. aprīlī Zvejniekciema “Austrumniekos” pl. 17:00 jauniešu Agapes vakars semināra ietvaros. Kopīgi slavēsim Dievu, dalīsimies piedzīvojumos un liecībās, pārrunāsim tēmu “Garīgā atmoda”.

Kā uzdot jautājumus?

Draudzes mācītāja Tālivalža Viņa svētrunas skaistajos Talsos vienmēr ir krāsainas ar ilustrācijām un Dieva Vārdu. Viņa dzīvesbiedre Gunta stāsta bērniem. Tad mazie steidzas, kurš pirmais nonāks uz paaugstinājuma klausītāju soliņā...

Taču janvāra beigās ar svētrunu pie mums kalpoja mācītājs Glāzers. Viņš stāstīja par Eliju, kurš 40 dienas un nakts bēga tuksnesī un apslēpās alā. Pēc dievkalpojuma visi pulcējāmies augštelpā. Tur mums bija tāds kā seminārs, kuru mācītājs Glāzers vadīja 3 stundu garumā (tiesa, ar pārtraukumiem). Tas bija veidots Bībeles stundu vadītājiem. Klausītāji bija sabraukuši arī no Tukuma un Kandavas. Saņēmām pamācībās, iedrošinājumu, ierosmes. Runājām par to, vai skolotājs ir svētijies un sagatavojies, lai varētu uzdot tādus jautājumus, kas klausītājos rosina atbildes un piezīmes. Paldies brālim Glāzeram par kalpošanu! Laukā bija sniegs un sals, bet telpās valdīja pavasarīga atmosfēra. Visiem bija sarūpēts mielasts. Mums par šo dienu ir skaistas atmiņas...

Ernests Negribs, Talsi

Septiņi brīnumi Smiltenei

Tieši tāda bija lektorija tēma, kas notika Smiltēnē no 6. februāra līdz 7. martam, katru sestdienu un svētdienu pl. 16:00. Lektoriju varēja apmeklēt draudzes locekļi, lai atkārtotu un nostiprinātu zināšanas par Bībeli, kā arī ieinteresētie.

Lektorija pirmo daļu vadīja Valdis Zilgalvis, kurš iepazīstināja mūs ar 7 brīnumiem, par kuriem ziņots Jāņa evaņģēlijā. Šajos brīnumos ir dziļas, garīgas patiesības, kas noder ikvienam.

• Pirmais brīnumdarbs, ko izdarīja Jēzus, ir ūdens pārvēršana vīnā. Ar to Jēzus parādīja, ka Viņš ir Radītājs.

• Otrais. Jēzus atvēra aklā vīra acis. Jēzus vēlas atvērt arī mūsu garīgās acis, lai mēs redzētu Dievu un sevi, kā Viņš redz.

• Nākamais brīnums notika pie Betezdas dīķa, kur Jēzus lika staigāt kādam vīram, kurš tur bija gulējis 38 gadus. Šis

brīnums parāda, ka Jēzus var izmainīt visbezcerīgākās situācijas.

• 5 tūkstošus paēdināšana ir tikpat iespaidīgs meistardarbs. Tas liek domāt, ka “cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes”.

• Piektais brīnums bija Jēzus staigāšana pa ūdens virsmu un vētras apsūkšana. Tas rāda, ka Jēzus ir Valdnieks pār dabu un stihijām.

• Sestais brīnums. Jēzus dziedināja dēmonu apsēstu vīru. Secinājums- Jēzus ir Valdnieks pār spēkiem.

• Pēdējais brīnums bija Lācara uzmodināšana no miroņiem. Jēzus parāda, ka Viņš ir Kungs pat pār nāvi. Viņš mums visiem piedāvā augšamcelšanos pēc nāves un mūžīgo dzīvību.

Otro lektorija daļu mūs uzrunāja Valda kolēģis Andrejs Āriņš. Tika ieskicētas tēmas par dzīvi, problēmām, attiecībām un ticību. Andrejs ieinteresēja ikvienu pētīt Bībeli, jo katru reizi uzdeva “eksāmenus” par Bībeli, kuros mēs bijām eksperti.

Pēc lektorija visi nebēga mājās, bet devās pie tējas galda, kuru mums bija sarūpējušas čaklās saimnieces. Tur ikviens varēja uzdot savus jautājumus lektoriem, parunāties par dzīvi vai vienkārši labi justies.

Ingus Elmanis

Smiltēnes adventistu draudze

Vērtīgā kalpošana

Mūsu draudzē, Cēsīs, kā parasti marta sākumā notika Sieviešu kalpošanas nodaļas veidots dievkalpojums. Dieva Vārdu līdzdalīja un uz neatlaidību lūgšanās aicināja šīs nodaļas vadītāja. Mūzika, dziesmas un dzeja rosināja pateikties Dievam, atnest Viņa priekšā savas rūpes, atvērt savu sirdi.

Lielākās svētības saņēmām „kalnā” – lūgšanas nama otrajā stāvā pēc kopīgām pusdienām. Tik neuzkrītoši pārrunās iesaistījās uzaicinātā viešņa, daudziem pazīstamā māsa Velta Čerņevska. Viņa dalījās dzīves un darbības pieredzē, parādot, ka visvairāk nepieciešamais sievietes darbs ir „aizmugurē”. Viņas kalpošanas dāvana bijusi stiprināt un iedrošināt pagurušos, sekot un dzīvot līdz draudzes locekļu piedzīvojumiem, vajadzīgā brīdī būt par zibensnovēdēju. Draudzēs, kur kalpojusi viņu ģimene, gandrīz neviens nav aizgājis prom.

Kāda svētīga dāvana! Kādas paralēles! „Svētīgi žēlsirdīgie, jo tie žēlastību dabūs... svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.” (Mt. 5:7.9) Saņēmām ierosmi nedaudz pārorientēties un pārcelt akcentus. Iespaidus guva ne vien māsas, tas trāpīja arī brāļiem, un viens no viņiem, nevienam nezinot, nomazgāja kopīgo pusdienu traukus. Nākošā dienā pasākuma vadītājai nācās papūlēties, lai atrastu „vainīgo”.

Gunta Birziņa

Organizatoru sniegto
informāciju apkopojis
Aidis Tomsons

Cerības festivāls

No 5. līdz 7. novembrim Rīgā, Arēnā Rīga notiks līdz šim vērienīgākais Latvijā rīkots evaņģelizācijas pasākums – Cerības festivāls. To kopā rīkos vairākas konfesijas, un tā organizēšanā un atbalstīšanā aktīvi iesaistījušies arī vairāki adventistu mācītāji un adventistu draudzes.

Cerības festivāla mērķis ir līdzdalīt pēc iespējas lielākai daļai Latvijas iedzīvotāju – neatkarīgi no vecuma, tautības, sociālā statusa, ticības vai politiskās pārliecības – uz vēsturiska kristīgo vērtību pamata balstītu vēsti par cerību.

Festivāla programma

Uz Cerības festivāla skatuves kāps plaši pazīstami mūziķi kā no Latvijas, tā arī no citām pasaules valstīm. Savas balsis apvienos koris ar 800 dziedātājiem. Viens no galvenajiem Cerības festivāla dalībniekiem būs plaši pazīstamais amerikāņu mūziķis, daudzu mūzikas balvu, tai skaitā “Grammy” un “Dove”, ieguvējs Maikls W. Smits.

Savās pārdomās par cerības tēmu dalīsies Billija Grehema Evaņģēliskās asociācijas (BGEA, www.billygraham.org) un Starptautiskās labdarības organizācijas “Samaritan’s Purse” (www.samaritanspurse.org) prezidents un galvenais vadītājs Franklins Grehems. Cerības festivāla ietvaros notiks arī daudz nodarbību bērniem.

Katru vakaru programma sāksies pl. 18:30 un tiks tulkota vienlaicīgi lietuviešu, krievu un zīmju valodā. Ieeja uz visiem festivāla pasākumiem ir bez maksas.

Dalībnieki

Katrā no festivāla vakariem plānots uzņemt 10 000 dalībnieku.

Festivālam ir Rīcības komiteja, kuras locekļi pārstāv ap 500 draudzes un organizācijas. Festivāla organizēšanai ir izveidotas 19 apakškomitejas. To darbā iesaistījušies arī adventistu draudžu

pārstāvji.

Mums visiem ir iespēja dot savu ieguldījumu Cerības festivāla tapšanā, palīdzot sagatavošanās darbos vai arī notikuma laikā – kā padomdevējam, vietu ierādītājam, kora dziedātājam utt. Festivāla gaitā paredzēts katru vakaru nodrošināt transportu uz Rīgu un atpakaļ 5000 cilvēkiem, izmantojot ap 100 autobusiem. Drīzumā festivāla ofiss sāks darbu, lai būtu iespēja rezervēt sēdvietas autobusus un izveidot vēlamos izbraukšanas grafikus.

Atved draugu!

Festivāla dalībnieku skaits nav atkarīgs tik ļoti no reklāmas, kā no kristiešiem, kuri aicina savus draugus, kolēģus un kaimiņus nekristiešus. Gluži kā Jēzus māceklis Andrejs, kurš pie Jēzus atveda savu brāli Pēteri, tā arī kristieši uz pasākumu aicināti atvest savus draugus. Evaņģelizācija tiek veidota tā, lai neviena draudze un konfesija nevarētu justies kā nepiederīga šim pasākumam.

Katra draudze un katrs kristietis ir brīvs izvēlēties, vai viņš atbalsta un ir gatavs piedalīties. Protams, aktīvāk pasākuma atbalstīšanā iesaistās Rīgas adventistu draudzes, taču arī visām draudzēm ārpus Rīgas būs iespējams nokļūt Rīgā ar īpašiem autobusiem.

Ja vien jūs esat ieinteresēti palīdzēt arī organizatoriski, vērsieties pie savu draudžu mācītājiem vai zvaniet pa tālruniem 66015020, 27701900, elektroniski varat rakstīt: info@bgea.lv. Savukārt „Adventes Vēstīs” turpmākajos mēnešos publicēsim plašāku informāciju.

Franklins Grehems

Dzimis 1952. gada 14. jūlijā Ešvilā, Ziemeļkarolīnā.

Vecāki: Viljams Franklins «Billijs» Grehems juniors (*William Franklin “Billy” Graham, Jr.*) un viņa jau mūžībā aizgājušī dzīvesbiedre Ruta Bella Grehema (*Ruth Bell Graham*)

Kopš 1974. gada precējies ar Džeinu Ostinu Kaninghemu Grehemu (*Jane Austin Cunningham Graham*). Četri bērni un seši mazbērni.

Izglītība: Montrītas koledža (*Montreat College*), jaunākais zinātņu speciālists, 1974. Apalaču Valsts universitāte (*Appalachian State University*), mākslas zinātņu bakalaurs, 1978.

Ordinācija: Žēlastības sadraudzības draudze (*Grace Community Church*) Tempa, Arizona, 1982.

Prezidents un izpilddirektors starptautiskajā labdarības organizācijā “Samarieša soma” (*Samaritan’s Purse*) un “Billija Grehema Evaņģēliskajā Asociācijā” (*Billy Graham Evangelistic Association*)

Valdes loceklis Samarieša soma (*Samaritan’s Purse*), Billija Grehema Evaņģēliskā Asociācija (*Billy Graham Evangelistic Association*) un Pļaujas Kristīgā Sadraudzība (*Harvest Christian Fellowship*)

www.ceribasfestivals.lv/lv/festival/franklin_graham

Elīna Ģipsle, adventistu
Rēzeknes draudze

Dzīvot Rēzeknē – veselīgi!

Februārī Rēzeknē lekcijas “JAUNS SĀKUMS” (Veimāras veselības institūta veselīga dzīvesveida programma) vadīja starptautiska mēroga lektore, programmas „Jauns Sākums” vadītāja Baltijas valstīs Estere Lietuvietis.

Lekciju laikā tika piedāvāta informācija, ko zinātnieki ir ieguvuši darbietilpīgu un dārgu pētījumu rezultātā. Kā atzīmēja pati lektore, izkopjot lekciju materiālu gadu gaitā, arvien lielāks akcents tiek likts tieši uz Dieva Vārdu un uz Labo vēsti, jo bez tā veselība nav nekas. Lekcijas tika piedāvātas divas nedēļas, katru vakaru pulksten 18.00. Apmeklētāju skaits bija stabils (apmēram 40 cilvēki). Noslēdzoties lekcijām, interesenti aptaujas anketās izteica vienbalsīgu vēlmi – apmeklēt lekcijas arī turpmāk, ja tās notiks. Lektore piekrita turpināt sadarbību. Programma „Jauns Sākums” – tā ir unikāla iespēja katram cilvēkam atjaunot savu fizisko veselību un garīgo līdzsvaru. Programmai nav vecuma ierobežojumu. Tā jauniešiem piedāvā iespēju pilnvērtīgi nodzīvot dzīvi un cilvēkiem gados palīdz atgūt veselību un jaunību.

Lūk, dažas atsauksmes:

Ko jaunu ieguvāt šajās lekcijās? Varbūt kaut ko esat apņēmiem mainīt savā dzīvē, – pielietojot zināšanas praksē?

Inese Apšeniece:

Uz lekcijām nācu ar domu, ka uzzināšu ko jaunu un būs ko paņemt līdzi kā zināšanu bagāžu. Esteres lekcijas klausīties bija tiešām interesanti un noderīgi. Veselīgs dzīvesveids sākas ar pareizu izpratni par to. Lai varētu to īstenot, ir vajadzīgas

zināšanas. Ieguvu jaunu informāciju par dažādiem produktiem, to ietekmi uz cilvēka organismu, ieskatu slimību rašanās cēloņos un to novēršanu, organisma atjaunošanu. Palika vēlme uzzināt vēl ko vairāk par veselīgu uzturu. Jā, esmu tiešām apņēmusies. Pilnīgi atteicos no kafijas un vairāk uzturā lietoju dārzeņus un dažādus augļus, mazāk organismu slikti ietekmējošos produktus. Cenšos mainīt savu ēdienkarti, bet tāpēc vēl vajag zināšanas – cik daudz, ko un kā. Gribu būt vesela!

Anna Jarmončika:

Jā, protams, ka ieguvu. Pirmkārt, tas entuziasms pa 2 gadiem un 4 mēnešiem, kopš es pieturos pie šī ēšanas režīma un dzīvesveida, bija nedaudz noplacis. Semināra laikā tika atkārtotas tās lietas, kuras es jau zināju, bet arī ļoti daudz kas bija tāds, ko dzirdēju pirmo reizi. Saprātu, ka nav jāapstājas, bet jāpilnveidojas tālāk. Tas deva iekšēju spēku arī turpmāk pieturēties pie šī dzīvesveida un nest savas zināšanas cilvēkiem, kuriem tas interesē, daloties savā pieredzē. Tiešām, noliecu galvu tādu cilvēku priekšā kā Estere, daloties savās zināšanās un neatkāpjoties nekādu grūtību priekšā. To arī pierādīja semināra apmeklētība un cilvēku ieinteresētība lekciju turpināšanā.

Alona Jakovļeva:

Diemžēl apstākļi sakrīta tā, ka es apmeklēju tikai vienu (pēdējo) lekciju. Bet ieguvu ļoti daudz jauna. Es apzinājos, ka diendienā mēs, cilvēki, lielākoties ēdam neveselīgu, nedabisku pārtiku, un organisms pamazām tiek indēts. Pēc tam mēs brīnāmies, ka ir cietusi imūnsistēma, zobi ātri sāk bojāties utt. Uzzināju, cik veselīgs ir avokado. Ka to nevis var, bet vajag lietot ne tikai pārtikas produkta veidā, bet arī kā maskas ķermenim! Uzzināju dažādu veselīgo pārtikas eļļu īpašības. Jau tagad dzeru daudz ūdeni, un noteikti visu iegūto izmantošu praksē. Mani ļoti priecē, ka šīs lekcijas ir bez maksas, jo būtībā tēma ir ļoti aktuāla, un to pierādīja arī lielā apmeklētība. Noteikti nāks vēl, ja lekcijas notiks arī turpmāk.

Kāpēc jaunieši atstāj draudzi?

Ļoti interesanti rezultāti ir pētījumam, kurš veikts dažādās Eiropas valstīs, aptaujājot 6000 jauniešus vecumā no 14 līdz 25 gadiem. Aptaujas mērķis bija noskaidrot, kāpēc jaunieši atstāj draudzi vai tajā paliek. Anketas tika iztulkotas 17 valodās, un tajās jauniešiem bija jāatbild uz 335 jautājumiem.

42 procenti no pašreiz draudzi apmeklējošiem jauniešiem atzīst, ka nav droši, vai tuvākajā laikā nepametīs draudzi. 6 procenti atklāti atzinuši, ka tuvāko gadu laikā grasās atstāt draudzi. Pētījums atklājis vairākus ļoti būtiskus secinājumus. Pirmkārt, jaunieši paliks tajās draudzēs, kurās ir „domājošs klimats”. Proti, tajās draudzēs, kur labprāt tiek izteikti jautājumi, šaubas un izaicināti draudzes vadītāji. Tās draudzes, kurās kā pašsaprotama tiek uzsvērtā doktrīnu pieņemšana, jaunieši labprātāk atstāj.

Otrs būtisks secinājums attiecas uz gaisotni ģimenē. Draudzē vairāk vēlas palikt tie jaunieši, kuri reliģisko jautājumu apspriešanā un praktizēšanā sadarbojas ar savu tēti. Aptauja ir parādījusi, ka daudzās ģimenēs garīgo pavardu uztur mamma. Tomēr tētim ir daudz lielāka ietekme uz bērna vēlmi palikt draudzē. Tajās ģimenēs, kur reliģiskie jautājumi tiek apspriesti ar tēvu, par 70 procentiem ir vairāk pusaudžu, kas vēlas palikt draudzē arī turpmāk. Diemžēl bieži tēvi ir gatavi diskutēt par sportu un mašīnām, bet par Dievu bērniem nākas runāt ar citiem vīriešiem.

Treškārt, jaunieši paliek tajās draudzēs, kur viņi aktīvi var piedalīties, dažādi kalpojot. Pētījuma vadītāja Manuela Kastī saka, ka pārāk bieži jauniešiem draudzē uztic vai nu muzikālo kalpošanu vai darbošanos pašu jauniešu vidē. Bet ar to nepietiek. Jauniešiem vajag uzticēt atbildīgākus pienākumus. Tas nenozīmē, ka jauniešu kalpošana ir slikta lieta. Tā var ļoti palīdzēt. Tomēr, kad jaunieši satiekas tikai ar jauniešiem, tas vēl vairāk var veicināt paaudžu nesaprašanos. Paaudžu konflikti ir vērojami ne tikai adventistu draudzēs,

bet arī citās konfesijās. Un pieredze rāda, ka bieži vien, beidzoties jauniešu kalpošanai, beidzas arī nākšana uz draudzi – saka Kastī.

Un vēl. Bez ģimenes lomas un gaisotnes draudzē ļoti svarīgas ir mācītāja svētrunas jeb sprediķi. Tajās draudzēs, kur sludināšana „palīdz ikdienas dzīvē”, jaunieši vēlas nākt. Diemžēl daudzi jaunieši atzīst, ka viņi nespēj sevi un savu dzīvi identificēt ar iknedēļas svētrunām.

Šobrīd trijās adventistu universitātēs analizē iegūtos aptaujas rezultātus. Secinājumi tiks apkopoti grāmatā, kuru izdos šoruden. Tomēr jau šie pirmie provizoriskie rezultāti ļauj izdarīt būtiskus secinājumus. Diemžēl statistika liecina, ka daudzās valstīs lielākā daļa jauniešu atstāj draudzi. Piemēram, ASV, kur tika veiktas 2 jauniešu aptaujas 1990. gadā un 2000. gadā, aptaujas autori bija spiesti secināt, ka puse no jauniešiem, kas piedalījās pirmajā aptaujā, pēc desmit gadiem draudzi bija jau pametuši.

Adventistu TV arābiem

Beirutā tapusi jaunākā „Hope Channel” TV raidstacija. Tā saucas „Al Waad”, un tās mērķis ir izplatīt Baznīcas cerības vēsti arābu sabiedrībai Tuvo Austrumos.

TV kanāls tika atvērts reizē ar Al Waad Mediju centru, un tā oficiālā atklāšana bija 13. februārī. Centrs un studija atrodas Tuvo Austrumu Adventistu Universitātes baznīcas telpās. TV kanāls aptvers 300 miljons arābu apdzīvotu teritoriju.

Lai gan Mediju centrs plāno nākotnē izveidot arī radio kanālu un interneta mediju, TV šobrīd ir prioritāte. Apmēram 90 procenti arābu skatās ikdienā televīziju, kamēr tikai 30 procenti klausās radio. Bet internets šajā pasaules daļā vēl ir gaužām mazpazīstams – to ikdienā lieto tikai 2 procenti iedzīvotāju.

Al Waad tulkojumā no arābu valodas nozīmē „apsolījums”, un TV kanāls piedāvās „cerības apsolījumu” – saka kanāla direktors Amirs Ghali, kurš līdz šim 10 gadus veidoja radio programmas Adventistu Vispasaules Radio Kipras studijā.

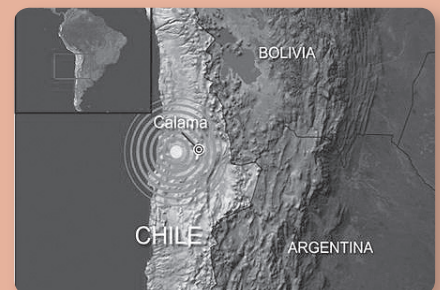
Centra atklāšanas ceremonijā piedalījās arī Sīrijas un Libānas Protestantu baznīcas vadītājs, kurš izteica prieku par to, ka šī būs vēl viena iespēja reģionā censies panākt ne tikai fizisku

mieru, bet „mūžīgu” garīgu mieru Jēzū.

Diemžēl raidstacijai nebūs viegli darboties. Dienā, kad „Adventes Vēstis” vēlējās apskatīties raidstacijas mājas lapu internetā, kāds hakeris to bija jau uzlauzis un nobloķējis.

Čilē pēc zemestrīces

Kā zināms, ļoti spēcīga, 8,8 balles stipra zemestrīce februāra beigās notika Čīlē. Tās epicentrs bija apmēram 300 kilometrus uz dienvidiem no galvaspilsētas Santjago. Apmēram 700 cilvēki gājuši bojā, pusmiljons palikuši bez pajumtes, un vēl pusotrs miljons mājokļu vairāk vai mazāk cietuši katastrofā.

Adventistu Palīdzības organizācija ADRA, kā ierasti, koordinē un iesaistās palīdzības darbos. Adventistu dievnami ir atvērti zemestrīcē cietušajiem. Tiesa, vairākas Adventistu Baznīcas ēkas arī ir būtiski cietušas. Daži dievnami ir sabrukušī, arī Misijas administrācijas telpas. Nopostīta viena ADRA's noliktava. Tāpat postījumi skāruši dažas administratīvās ēkas, kas atrodas galvaspilsētā Santjago. Un cietusi Čīles Adventistu Universitāte.

Zeme kustējās kā vilņi okeānā – saka viena no Čīles iedzīvotājam Nensija Vidala. Tas ilga divas minūtes.

Tiesa, pēcgrūdieni turpinājās arī nākamajās dienās. Daudzi cilvēki nakšņoja ārpus mājām zem klajas debess, baidoties no tālākiem postījumiem.

Šī stiprā zemestrīce atgādināja līdz šim Čīles postošāko traģēdiju 1960. gadā, kad valsti satricināja 9,5 balles stipra zemestrīce. Čīle, kas ir šaura, bet gara zemes strēmele okeāna krastā, atrodas līdzās divu tektonisko plātņu saskarsmes vietai. Līdz ar to valstī visas būves tiek celtas tā, lai izturētu zemestrīces sekas. Tomēr šoreiz dabas stihijas spēks bija ļoti liels.

Jāpiebilst, ka Čīlē ir 600 adventistu draudzes un 260 organizētas grupas, kurās pulcējas ap 120 tūkstoš adventistu.

No ziņu aģentūras ANN

*Uldis Liepiņš, adventistu
Rīgas 5. draudzes mācītājs*

KRISTUS PRIEKS

Kad redkolēģijā apspriedām šī numura tēmu, nolēmām, ka tā varētu būt par ciešanām. Laikā, kad iznāk šis žurnāla numurs, kristīgās pasaules vairākums gavē un gaida Lieldienas. Priekšā Lielā Piektdiena, Kristus ciešanu un augšāmcelšanās notikuma pieminēšana. Ciešanu tēma daudziem kristiešiem šodien ir aktuāla. Mēs katrs saskaramies ar grēka sekām šajā pasaulē. Nolēmām uzrunāt mācītāju Uldi Liepiņu, kura dzīvē sātans ir centies ienest daudz grūtību un, šķiet, ciešanu. Uldis Liepiņš piekrita, un tapa raksts par... prieku.

Droši vien nekādi plašāki paskaidrojumi te nav iespējami. Tie, kas pazīst savu Glābēju, zina, ka patiesībā pāri visām ciešanām ir Kristus prieks. To tā nemaz nevar izskaidrot. To var tikai piedzīvot.

Šis ir žurnāla centrālais temats par to, ka arī ciešanu laikā pāri visam mēs piedzīvojam KRISTUS PRIEKU.

Mana bērnība saistās ar Talsu baptistu balto baznīcu, kur dusas dienās notika adventistu dievkalpojumi. Agrajās rīta stundās tur nokļuvām ar šaursliežu vilcienu, vēlāk ar autobusu. Kā bērns dzirdēju

un līdz šim laikam atceros pieaugušos draudzes locekļus, tantes un onkuļus savā starpā pārrunājam Bībelē rakstīto. Tā uzzināju, ka Bībeles visīsākais pants esot – “Jēzus raudāja” un ka evaņģēlijos nekas nav rakstīts par to, ka Kristus būtu smaidījis vai smējies. Tie bija pagājušā gadsimta piecdesmitie gadi.

Šī gada pirmā mēneša Adventistu Baznīcas Bībeles studiju 3. tēma „Gara auglis ir prieks” pavēra iespēju aplūkot Kristus priekpilno dzīvesveidu un atbildēt jautājumam: “No kurienes radās Viņa prieks?” Tur bija arī aicinājums ievērot Ebr. 12:2, 3 vārdu nozīmīgumu, kam sekoja uzdevums lūgt un pārdomāt šo: “Raudzīsimies uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams.” Kad tas bija paveikts, tad Bībeles studiju materiāls prasīja pierakstīt domas, kas rodas, meditējot par šiem nozīmīgajiem vārdiem, un tā gūt atbildes uz jautājumu: “Kas bija Viņa “sagaidāmais prieks”?”

**Cilvēka dzīvei vairs nav jābūt
kā izšautai bultai, kas traģiski,
mērķtiecīgi un nenovēršami
trāpa mērķī – nāvē.**

Ticu, ka pasaulplašajā Adventistu Baznīcā daudzi draudzes locekļi cenšas apgūt Kristus prieku, vēl vairāk, viņi dzīvo no šiem sava Kunga un sava Dieva vārdiem: “To Es uz jums esmu runājis, lai Mans prieks mājotu jūsos un jūsu prieks būtu pilnīgs.” (Jāņa 15:11) Sākotnēji Kristus to sacīja saviem mācekļiem ceļā uz Ģetzemani. Šodien šos Viņa Vārdus savā sirdī sadzird ikviens, kas ir no patiesības, ikviens patiesais Viņa sekotājs.

Vilšanās, kas pārtop priekā

Kad gāju skolā, studēju konservatorijā un mani iesauca padomju armijā, tad pats piedzīvoju, kā tā laika vara skolēniem, jauniešiem, iedzīvotājiem lika, bet karavīriem pavēlēja ierasties pasākumos, kuros lektori – ateisti skaidroja, kāpēc Dievs nevar būt un Bībele ir pasaku un teiku grāmata. Viņu skatījumā, ja Jēzus vispār ir bijis, tad tagad tam nav nekādas praktiskas nozīmes, jo tā ir tāla pagātne, par kuru ir nedrošas ziņas, un ticība Viņam ir iedomas un nezinošu cilvēku aprobežotība un muļķība.

Reiz uzzināju, ka šāds lektors – ateists esot uzrunājis apmēram tūkstoši lielu krievu ogļraču auditoriju. Tikko viņš bija beidzis savu labi pārdomāto lekciju, jauns priesteris izskrēja klātesošo priekšā, uzkāpa uz paaugstinājuma, pacēla rokas un skanīgi paziņoja: “Kristus ir augšāmcelies!” Tūlīt ļaužu pulks skaļi, ļoti ietekmīgi viņam atsaucās: “Patiesi, augšāmcelies!”

“Patiesi, augšāmcelies!” ir fakts, kurš ne tikai pirmajā mūsu ēras gadsimtā panāca neiedomājamās pārmaiņas dzelžainajā Romas impērijā. Tas ir fakts, kura dēļ cilvēka dzīvei vairs nav jābūt kā izšautai bultai, kas traģiski, mērķtiecīgi un nenovēršami trāpa mērķī – nāvē. Augšāmcelies Kristus nostājas cilvēces priekšā kā Tāds, kam ir nāves un kapa atslēgas. Līdz ar to nāvei vairs nepieder pēdējais vārds. No

nāves augšāmcēlies Kristus šodien piedod grēkus, panāk iekšēju pārmaiņu katrā, kas savu samaitāto sirdi nodod Viņam. Simti, tūkstoši, pat miljoni personīgā pieredzē zina, kā mūžam dzīvais Kristus viņu vilšanos pārvērs priekā, kas paliek un nezūd pat tad, kad viss šajā dzīvē brūk un gāžas. Cik tomēr piemēroti ir atkal un atkal raudzīties uz Jēzu, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams! Lai Viņa prieks būtu Tevī un manī un mūsu prieks būtu pilnīgs, pacentīsimies apzināt, ko Viņam nozīmēja paciest mūsu grēku krustu un par kaunu nebēdāt.

Apkaunojums

Varbūt ka nekas cits cilvēka dabai nav tik nepanesams kā kauns. Ir gadījumi, kad indivīds labāk izvēlas nāvi nevis apkaunojumu. Un tā tas var būt visnegantākajam, vissaltākajam un nekrietnākajam ļaundarim. Bībelē lasām par varaskāro Jerubbaāla dēlu Abimelehu un viņa šausmu darbiem. Kad pēc visa savas dzīves ļaunuma viņš saņēma nāvējošu triecienu, jo kāda sieviete nometa virsējo dzirnu akmeni uz viņa galvas, tad ar šādi sadragātu galvu viņš nespēja pieļaut domu, ka citi uzzinās, ka tā ir zaudējis dzīvību. Savā galējā nevarībā viņš steidzīgi piesauca savu puisi – ieroču nesēju un pavēlēja viņam: “Izvelc savu zobenu un nonāvē mani, lai par mani nesaka, ka kāda sieva mani nonāvējusi!” Un viņa ieroču nesējs to nodūra, un tā viņš nomira. (Soģu 9:54)

Tieši tā tas ir arī tagadējā dzīvē. Ir labi zināms, ka noziedznieki un ļaundari visvairāk par visu baidās no sabiedrības nosodījuma. Nenoliedzami, ka nekas tā nesagrauj cilvēka garu, kā citu cilvēku ilgstošs nicinājums. Tiešām, briesmīgas mokas ir paciest apkaunojumu.

Taču mūsu Glābēja un Pestītāja gadījums salīdzinājumā ar jebko citu ir kaut kas nesaprotami briesmīgāks. Neviens cilvēks nav bijis tik cēls un pilnīgi nevainīgs, jā, pilnīgi bezgrēcīgs kā Viņš. Līdz ar to Viņam piedzīvot jebkura veida apkaunojumu bija tādas mokas, kuras mēs, vainīgie un visai nekrietnie, vispār nezinām. Varbūt tādi piemēri kā ubagojošs princis vai nicināts un nežēlīgi pazemots valdnieks dod kaut kādu nojausmu, kas ir šāda veida apkaunojuma nežēlība un nožēlojamība. Kristus bija godājamāks par jebkuru princi vai valdnieku. Pat Pilāts, redzot Viņu iznākam ārā ērkšķu vainagā un purpura mētelī, izsaucās: “Redziet, kāds cilvēks!” Taču tieši tur un tad apkaunotais Jēzus no Nācaretes bija arī Dievs. Dievs ir mīlestība. Vai saprotam, ko mūsu pašu realitātē nozīmē apkaunota, nicināta, pazemota, zaimota dievišķā mīlestība? Un tādu kaunu mūsu visu Glābējs piedzīvoja galējas ļaunprātības jūdu augstajā tiesā, pie Hēroda un Pilāta, un pēc visa tā vēl apkaunojums tikt pienaglotam pie noziedznieka Barabas, ak, jā, patiesībā, pie mana un pie Tava krusta.

Taču Dieva Vārds mums atklāj, ka te kaut kur bija un ir Kristus prieks, jo Viņš “sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams”.

Glābšanas prieks

Viņa prieks bija glābt pazudušo. Ne visi grēcinieki noraida Viņu un Viņa mīlestību. Ne visi grēcinieki nelietīgi izmanto Viņa bezgalīgo žēlastību. Viņa prieks ir glābt lielā nelaimē, lielā vajadzībā esošo grēcinieku, pazudušo grasi, pazudušo avi un pazudušo bērnu.

Atkal un atkal atceros skolas gados lasīto grāmatā Evaņģēlija

kalps (*Gospel Workers*). Kādā Jaunanglijas pilsētā raka aku. Kad darbs gandrīz bija padarīts un viens strādnieks vēl atradās akā, iebruka zeme un apbēra viņu. Tūlīt tika sacelta trauksme, un mehāniķi, laukstrādnieki, veikalnieki, juristi metās uz nelaimes vietu. Aizelsušies, ar virvēm, kāpnēm, lāpstām un liekšķerēm rokās viņi cits citam sauca: “Glāb viņu, glāb viņu!” Izmisīgā steigā, milzu piepūlē, sviedriem klātām pierēm, trīcošām rokām vīri ātri darīja, ko vien spēja. Beidzot izdevās zemes kārtai cauri izdabūt cauruli, pa kuru viņi centās sasaukt zem zemes nogrūvuma esošo, vai viņš vēl ir dzīvs. Atskanēja atbilde: “Esmu dzīvs! Pasteidzieties! Te ir šausmīgi.”

Viņa prieks ir glābt lielā nelaimē, lielā vajadzībā esošo grēcinieku, pazudušo grasi, pazudušo avi un pazudušo bērnu.

Ar prieka saucieniem glābēji atsāka atrakšanu un pēc brīža sasniedza un izglāba viņu. Gaisā atskanēja tādi gaviļu kliegzieni, ka šķita, tie šķēļ debesis un atbalsojas katrā pilsētas ielā: “Viņš ir glābts!”

Šis piemērs atgādina, kā Augšāmcēlies Kristus ar savu prieku piepilda savu draudzi tās misijā glābt pazudušo, aizsniegt neaizsniegto. Kristus prieks ir glābt. Un Viņš to vēl arvien dara arī šajā Savas lielās žēlastības gadā. Viņa prieka pildītie kristieši, cenzdamiem uzturēt Gara vienību ar miera saiti, pievienojas varenajam un tik ļoti laikmetīgajam mūžīgā evaņģēlija saucienam: “Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.”

“Kristus ir augšāmcēlies!” “Patiesi, augšāmcēlies!”

“Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt spēku, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!”

Mūžīgais evaņģēlijs šodienas pasaulē panāk tieši to, ko Kristus mums ir atklājis piemērā par jūrā izmesto tīklu, kurā saķer dažādas zivis. Un tie, kuri piedzīvo, ka evaņģēlijs ir Dieva spēks pestīšanai ikvienam, kas tic, personīgā pieredzē zina, kā no zemes paaugstinātais Kristus viņus velk pie sevis. Viņus saista krustā sistais Jēzus tāpat, kā pirmā gadsimta kristieti apustuli Pāvilu, kad viņš korintiešiem atklāti paziņoja: “Apņēmos pie jums citu neko nezināt, kā vien Jēzu Kristu, krustā sistu.” (1 Kor 2:2) Kristus sekotājs un māceklis Jānis pats personīgi redzēja savu krustā sistu Meistaru un dzirdēja, kā Viņš sacīja: “Viss piepildīts!” un, galvu nokāris, atdeva garu Dievam. (Jāņa 19:30)

Prieks un uzvara ticībā

Kad Elenai Vaitai bija iespēja liecināt par krustā sistu pasaulē Glābēju Jēzu, viņa pilnīgi piekrita Marianai Deivisai, savai literārai redaktorei, ka grāmatā ‘Laikmetu Ilgas’ būtu arī šīs rindkopas: “Bezgrēcīgais Dieva Dēls bija piesists krustā; Viņa ķermenis bija sasists un ievainots; rokas, kas tik bieži tika izstieptas svētījot, tagad bija pienaglotas pie koka, kājas, kas tik nenogurstoši kalpoja mīlestībā, bija piekaltas stabam; ķēnišķīgā galva – ērkšķu kroņa sadursīta –; trīcošās

lūpas – pavērtas sāpju kliegzienam. Viss, ko Viņš cieta – asins lāses, kas ritēja no Viņa galvas, rokām un kājām, sāpes, kas raustīja Viņa augumu, un neizsakāmās mokas, kas pildīja dvēseli, kad Tēvs aplēpa savu vaigu – tas viss šodien runā uz katru cilvēces locekli, skaidri apliecinot: tevis dēļ Dieva Dēls piekrita nest šo grēka nastu; tevis labā Viņš satrieca nāves valstību un atvēra Paradīzes vārtus. Tas, kas klusināja trakojošos vilņus un staigāja pa putojošām bangām, kas lika tīcēt velniem un bēgt slimībām, kas atvēra neredzīgo acis un atsauc dzīvību mirušos, Tas pats pie krusta sevi pienesa par upuri, – un to Viņš darīja mīlestībā pret Tevi. Uzņemoties grēku, Viņš pacieta Dieva taisnīgās dusmas un tevis labā pats kļuva par grēku.

Klusēdami skatītāji gaidīja briesmīgā notikuma beigas. Atspīdēja saule, bet krusts joprojām palika tumsā. Priesteri un rakstu mācītāji paskatījās uz Jeruzālemi; un, raugi, biezais mākonis bija nolaidies pār pilsētu un Jūdejas līdzenumiem. Taisnības Saule, Pasaules Gaisma atrāva savus starus reiz izredzētajai pilsētai – Jeruzālemei. Bojāejai lemto pilsētu

apšaudīja Dieva dusmu draudīgie zibeņi. Pēkšņi tumsa no krusta pacēlās, un skanīgā, bazūnei līdzīgā balsī, kas likās atbalsojamies visā radībā, Jēzus sauca: “Viss piepildīts!” “Tēvs, Es nododu savu garu Tavās rokās!” Krustu apņēma gaisma, un Pestītāja seja spīdēja kā saules spožumā. Tad Viņš nolieca galvu uz krūtīm un nomira.

Šausmīgajā tumsā, no Dieva šķietami atstāts, Kristus bija iztukšojis cilvēces posta kausu līdz pašam dibenam. Šajās briesmīgajās stundās Viņš bija balstījies uz agrāk saņemtajiem Tēva labvēlības un atzīšanas pierādījumiem. Viņš pazina sava Tēva raksturu, Viņš saprata Dieva taisnīgumu, Viņa žēlastību un Viņa lielo mīlestību. Ticībā Viņš atrada prieku Tajā, kuram paklausīt bija Viņa lielākais prieks. Kad šādi Jēzus sevi nodeva Dievam, zuda sajūta, ka Tēvs no Viņa būtu novērsies. Kristus uzvarēja ticībā. (*Laikmetu ilgas*, 78. nodaļa).

Tiešām, tiešām: “Cienīgs ir tas Jērs, kas tapa nokauts, ņemt spēku, bagātību, gudrību, stiprumu, godu, slavu un pateicību!” Atkl 5:12.

“Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.” (Rom 8:28)

Bez tā es nespētu just līdzī

Vita Zābere:

Vai es mīlu Dievu? Uzreiz gribas iebilst: Viņš pirmais mūs ir mīlējis! Kas mīl, tas paklausa, uzticas. Bet dažkārt tas notiek tikai pēc tam – pēc tām “visām lietām”.

Mana sirdij vistuvākā kalpošana saistās ar tulka darbu pirmajās amerikāņu evaņģelizācijās Tallinā un Kauņā. Tam sekoja pirmā bērniņa zaudējums. Pēc tam vēl visādas “lietas”.

Vairākkārt esmu redzējusi ārstus, lapojot manu slimības vēsturi, grozām galvas – kā tik daudz vienam cilvēkam... Jūs gan liktenis nav žēlojis. Nē, bet Dievs ir žēlojis!

Atceros pēc kārtējās operācijas mīļās māsas Regīnas teikto: “Zini, man ir tāda sajūta, ka Dievs tevi tur kā pavadā – tikko tu grasies aiziet par tālu, tā Viņš tevi atkal un atkal pavelk atpakaļ.”

Slava Dievam! Kaut visiem būtu tāds Gans, tik mīlošs un varens savā žēlastībā! Negribas pat domāt par to, kur es varētu būt aizklīdusi no šīm zālainām ganībām.

Un vēl. Patiesi – bez šīm “visām lietām” diezin vai es vēl būtu. Un kāda? Un kur? Pavisam noteikti – nespētu patiesi just līdzī tiem, kas zaudējuši bērniņu, nespētu iejusties cilvēkos, kuri ar sāpēm un grūtībām velk katru elpas vilcienu, nespētu novērtēt veselības dāvanu un priecāties par katru jaunu Tēva dotu dienu!

Tāpēc no rītiem es lūdzu, kaut iedegtos, kaut Dievs dotu man iespēju atkal kalpot, jo biežāk jūtos nebūt ne čaklākā Dieva darbiniece. Stiprini mani ar paklausības garu un dod, Dievs, atcerēties un pieminēt visu, ko Tu man labu darījis!

Visu jāpieņem ticībā

Zigurds Kukulītis:

Šajā rakstvietā nav jāmeklē materiālas vērtības. Jēzus mācīja, lai dzenamies pēc Debesu valstības, tad vajadzīgs tiks dots.

Mīlestība pret Dievu veidojas, ticībā pieņemot dzīves norises kā atbilstošākās no Tā, kurš no augšienes sūta saviem bērniem labāko; iesākot ar Glābēju, Kungu Jēzu Kristu, beidzot ar Jauno Zemi. Manā dzīvē katra diena ir liecība Viņa svētībām, dažreiz pat neizprotamā veidā. Arī par pagarināto dzīves un kalpošanas laiku. Gribu sacīt, ka Dieva rokas noteikti vada mūs pretī mērķim, un tas nav mazsvarīgi. Tādēļ ar pateicību pieņemam Viņa nodomu īstenojumu savā dzīvē. „Pateicieties vienumēr un par visu Dievam Tēvam mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdā.” Ef. 5:20.

Pie Dieva vienmēr ir drošība

Dagnija Lapa:

Man šis Bībeles teksts ir ļoti tuvs, jo tas ir bijis manas dzīves izaugsmes piedzīvojums. Mums ne vienmēr patīk dzīves grūtīte brīži un vēl jo vairāk tos pieņemt, ka tie kaut kādā mērā varētu nākt mums par labu.

Daudzus gadus man tā bija tikai teorētiska atziņa, līdz kamēr es dziļāk un personīgāk iepazinu savu Radītāju.

Šajā Bībeles tekstā mēs varam izlasīt, kāds ir tā Kunga nodoms mūsu dzīvei: „Tāpēc, ka tie pēc mūžīgā nodoma ir aicināti.” Dieva nodoms ir Tevi un mani aicināt un pieņemt. Tā ir brīnīšķā vēsts – glābt Tevi un mani. Mēs Dievam esam tik dārgi, ka Jēzus par mums nomira Golgātas kalnā. Pestītājs Tevi un mani tik ļoti mīl!

Man šķiet, ka Dievs vēlas, lai mēs ieraudzītu šo Viņa neizmērojamo mīlestību, lai mēs to sajustu katru dienu, lai mēs katru dienu to piedzīvotu un atbildētu tai ar savu pretmīlestību. Tad rezultātā veidojas mana dzīve. Bībeles tekstā ir teikts – „...tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu”. Jā, tiešām „visas lietas” – gan labās, gan sliktās ar kurām mums dzīvē jāsasopas – tās visas nāk mums par labu, jo Dievs atrodas pie mums, Viņa nodoms ir par mums rūpēties. Šajā lieldienu laikā ir labi apzināties – cik ļoti Dievs katru mūs mīl un cik droši ir atrasties Viņa mīlajās rokās!

JŪTOS KĀ MARIJA

Mārīte saka, ka kādreiz viņa bija nolēmusi vispirms ļauties pasaules priekiem un tikai tad meklēt Dievu. Tagad viņa atklājusi, ka īsts prieks ir tikai kopā ar Dievu. Kā pateicība Dievam, Mārītei mīlākās dziesmas rindas ir šādas: „Es Pestītājam pateicos par katru stundu te. Un ka Viņš brīžos tumšajos nav tālu jāmeklē. Bet prieks ir man, ka varēšu reiz Viņu vaigā sveikt. (..)” Vienā sabatā pēc dievkalpojuma aicināju Mārīti Pedī uz interviju.

Kāpēc Tu, Mārīt, atsaucies Dievam jeb ļāvi, lai Dievs Tevi uzrunā?

Mana māsa, mamma un vecmamma ģimenē jau bija ar Dievu. Bet es pati biju spuraina un neļāvos. Ļoti ilgu laiku. Man bija jau pāri 40 gadiem, kad es sajutu nemieru. Un nevarēju saprast, kur mieru rast. Es sāku lasīt dažādas avīzes, žurnālus. Bet tie nedeva mieru. Atcerējos, ka mamma bija iedevusi Rīta sveicienus.

Tava mamma bija adventistu draudze?

Jā, mamma bija draudzē, jau kādus 25 gadus. Siguldas draudzē. Es sāku lasīt. Tie bija kaut kādi Elenas Vaitas raksti par veselību. Un man tie iepatikās. Es domāju – vai, cik tie ir interesanti! Un es lasīju, lasīju. Iepriekš tie bija nostāvējuši mājās ļoti ilgi, vairākus gadus. Bet es sajutu vajadzību, un ar to arī viss sākās. Es sāku lasīt visus mammas krājumus. Kad satikāties, mēs ar mammu izlasīto pārrunājām. Viņa daudz zināja. Mana sirds sāka ilgoties pēc draudzes. Es domāju – esmu jau pusmūžā, tik ilgi neesmu bijusi draudzībā ar Dievu. Dievs ir tik ilgi mani gaidījis. Man sāka likties, ka es esmu nokavējusi. Vai es tikšu glābta? Es prasīju mammai – vai es bez kristībām tikšu glābta? Mamma saka – uz šo jautājumu es īsti nemāku atbildēt. Un tad es domāju – man jāsemeklē un jāskrien ātrāk uz draudzi, lai es varētu nokristīties. Māsa man pateica, ka vistuvākā draudze manām mājām ir Rīgas 5. draudze (mēs dzīvojam Čiekurkalnā). Naudiņas arī nebija, lai varētu tālāk braukāt. Es atnācu uz draudzi tikai tāpēc, ka baidījos,

ka atnāks Jēzus, es nebūšu kristīta un nokavēšu, un nebūšu glābta. Un nebūs arī glābta mana ģimene, bērni.

Tu nekad neesi šaubījusies, vai Dievs ir?

Nekad nevienā mirklī neesmu par to šaubījusies, ka Dievs ir.

Tev vienkārši nelikās tas svarīgi?

Es domāju – man laiks pietiks. Izpriešanās, paspēšu un tad gan jau. Interesanti, ka jaunībā, kad tumsā nācu mājās, piemēram, no balles vai citām izpriešām, un man palika bail, pirmais, ko es tobrīd sacīju – Kungs, palīdzi! Kaut arī tālākajos ceļos teicu – nē, nē, man Dievu nevajag. Bet tiklīdz bija kādas bailes vai neziņa, es tūlīt saucu – Kungs!

Bet, kad Tu atnāci uz draudzi, kristības vairs nebija vissvarīgākais?

Kad es atnācu uz draudzi, es saskāros ar grūtībām – nevaru nokristīties! Visi kristās, un es arī gribu. Domāju, es arī pieteikšos ar citiem kristītniekiem. Bet tiklīdz es mājās vīram saku – es gribētu kristīties-, tūdaļ atskanēja- kas tās vēl par muļķībām! Un sākās ģimenē strīdi. Tā es apmēram 2 gadus nekrīstījos. Tikai vēlāk sapratu, ka rīkojos nepareizi. Jo vienmēr, kad gribēju kristīties, prasīju vīram. Viņš teica- tikai pār manu līķi! Bet man vajadzēja prasīt Dievam.

Ko Tu izjuti, pirmoreiz atnākot uz draudzi?

Par šo draudzi iepriekš zināju tikai tik daudz, ka mācītājs ir Uldis Liepiņš, kuru pati biju redzējusi Siguldas draudzē, kad jaunībā vienreiz aizbraucu līdzī mammai. Māsa stāstīja, ka šajā draudzē ir žurnālists Aidis Tomsons, kuru biju re-

dzējusi televīzijā, nu likās vismaz kāds zināms cilvēks arī būs.

Man līdzī pirmajā reizē, nākot uz draudzi, bija jaunākā meita Kristīne, jo bez bērniem es nekad nekur negāju. Pirmais, ko ieraudzīju, kad atvēru zāles durvis, bija Aidis Tomsons, kurš, laipni smaidīdams, aicināja mūs iekšā. Bija ražas svētki, apkārt valdīja svinīgs svētku noskaņojums. Zāles priekšpusē redzēju arī mācītāju. Nu es sapratu, ka esmu atnākusi īstajā vietā, te būs manas īstās mājas, miers un patvērums. Tajā reizē es sajutu tādu dievbijību! Es izdzirdēju dziesmas, kuras bērībā biju dzirdējusi no vecmammās. Mana sirds saņņaudzās, es pat sastingu.

Nevarēju arī nepamanīt mīlās māsas Līānas sirsnību un laipnību. Tā tik daudz sirsnības sajutu visapkārt, pavisam kā citā pasaulē.

Vēlāk Tu jau nāci ar abām meitām.

No sākuma kādu laiku man līdzī nāca tikai jaunākā meita Kristīne. Bet vienu reizi sagādījās tā, ka Kristīne saslima, un es domāju – es viena nevaru nākt! Un tad teicu Dievam – paldies, ka man ir divi bērni! Teicu otrai meitai – Līģiņ, nāc tu tagad līdzī! Pēc pirmās reizes viņa man sacīja: „Man tur nepatika!” Viņa runāja ar mācītāju Uldi Liepiņu, laikam arī par to, kas patika un nepatika. Vēlāk, nezinu, kas notika, bet palēnām Līga nāca, sāka patikt. Un te nu mēs esam abas divas – jau kopā izturējušas šai draudzē astoņus gadus, pa šo laiku daudz kas arī ir piedzīvots.

Bet jaunākā meita vairs nenāk.

Jā, viņa kādu brīdi nāca, un tad ne.

Kas tam bija par iemeslu?

Kā jau jauniešiem, rodas citas intereses, spurainība un kaut kas tāds. Tomēr tas nenožīmē, ka viņa Dievu pametusi pavisam. Vakaros viņa pati lūdza un grūtos brīžos vienmēr man prasa: „Mammu, tagad lūdzu arī tu par mani!”

Mārit, Tu teici, ka prasīji vīram par iespēju kristīties, bet viņš teica nē. Bet viņš arī šad tad nāca Tev līdzi.

Vīrs nāca skatīties, ko mēs te darām draudzē un kas vispār te notiek. Viņš vienmēr šaubījās, kur mēs ejam. Viņš bija pret to, ka mēs iesaistāties jebkādos draudzes pasākumos.

Bet tomēr Tu kristījies, un ne viena pati.

Vienā reizē es saņēmu dūšu, nolēmu, ka

prasīt vīram nav nozīmes, viņš neļaus. Kāpēc es nevaru jautāt Dievam? Tāpēc es kādā reizē iesniedzu pieteikumu, ka vēlos kristīties, un tālāko nodevu Dieva rokās. Lai Dievs vada, kā viss virzīsies. Bija jāmacās Bībeles stundas. Bet neviens nezināja, kuram labāk nākt tās pasniegt. Visi zināja, kāds ir mans vīrs, ka viņam var būt tādi jautājumi, uz kuriem neviens nemācēs atbildēt. Un beigās nolēma nākt pats mācītājs Uldis Liepiņš. Viņš tā palēnām apjauta, kā ar manu vīru runāt. Un tad arī mans vīrs mācījās līdzi.

Bībeles stundas jau tuvojās beigām, bet viņu uztrauca viens būtisks jautājums. Mēs savu laulību līdza tam bijām noslēguši tikai Dzimtsarakstu nodaļā. Bet vīrs domāja, ka baznīcā tas ir noturīgāk, svētīgāk un svarīgāk. Un viņam likās, ka tas vairāk vajadzīgs nekā kristības. Tad es nolēmu – vajag apvienot. Ieminējos, ka mūsu baznīcā varētu salaulāties. Viņš tam piekrita. Vēlāk runājām – ja jau noslēgsim laulības, varētu tad arī pie viena kristīties, visa ģimene kopā... Viņam vienmēr dzīvē galvenais ir bijis, lai visa ģimene ir kopā. Un, kad es teicu, ka bērni arī varētu kristīties – tas nekas, ka viņi tobrīd bija tikai padzīti, vēl mazi –, viņš beigās piekrita – ja visi kopā, tad tikai visi kopā. Dievs visu virzīja, es ļoti lūdzu, lai viss notiek

pēc Dieva prāta. Un viss kārtojās.

Tagad man šķiet, jā, tas ceļš bija tik grūts! Tur bija asaras, cīņas. Bet šobrīd tas liekas tik vērtīgi, ka es to izdarīju, ka varēju šo mērķi sasniegt. Un viss, kas toreiz notika, mani ļoti stiprināja un tuvināja Dievam.

Kas ir galvenais ieguvums no tā, ka Tu esi atradusi Dievu?

Es jutos kā Marija pie Jēzus kājām, kurai bija daudz grēku un kurai daudz piedots. Jo Viņš mani ir glābis un pacēlis no dzīves, kuru negribas pat atcerēties, cik zemu biju slīdējusi. Kā Viņš mani ir pacēlis! Un pateicoties tam, ka Viņš manā dzīvē ir devis stipru vīru, no kura es sākumā baidījos un tikai tāpēc viņu klausīju, Dievs varēja mani uzrunāt. Man tas bija vajadzīgs. Jo, ja man līdza būtu vājāks cilvēks, diez vai es būtu atgriezies pie Dieva. Man bija vajadzīga vīra stingrība un viņa stiprās rokas, kas man liegtu grēkot un neļautu krist. Biju slīgusi ļaunā alkohola varā, gan cita veida grēku purvā. Bet Tu, Kungs, mani izvilki no tā un dāvāji tik bagātīgas svētības, kuras es nebiju pelnījusi! Ģimeni – vīru, bērnus, draudzi... Par visu, Kungs, Tev pateicos!

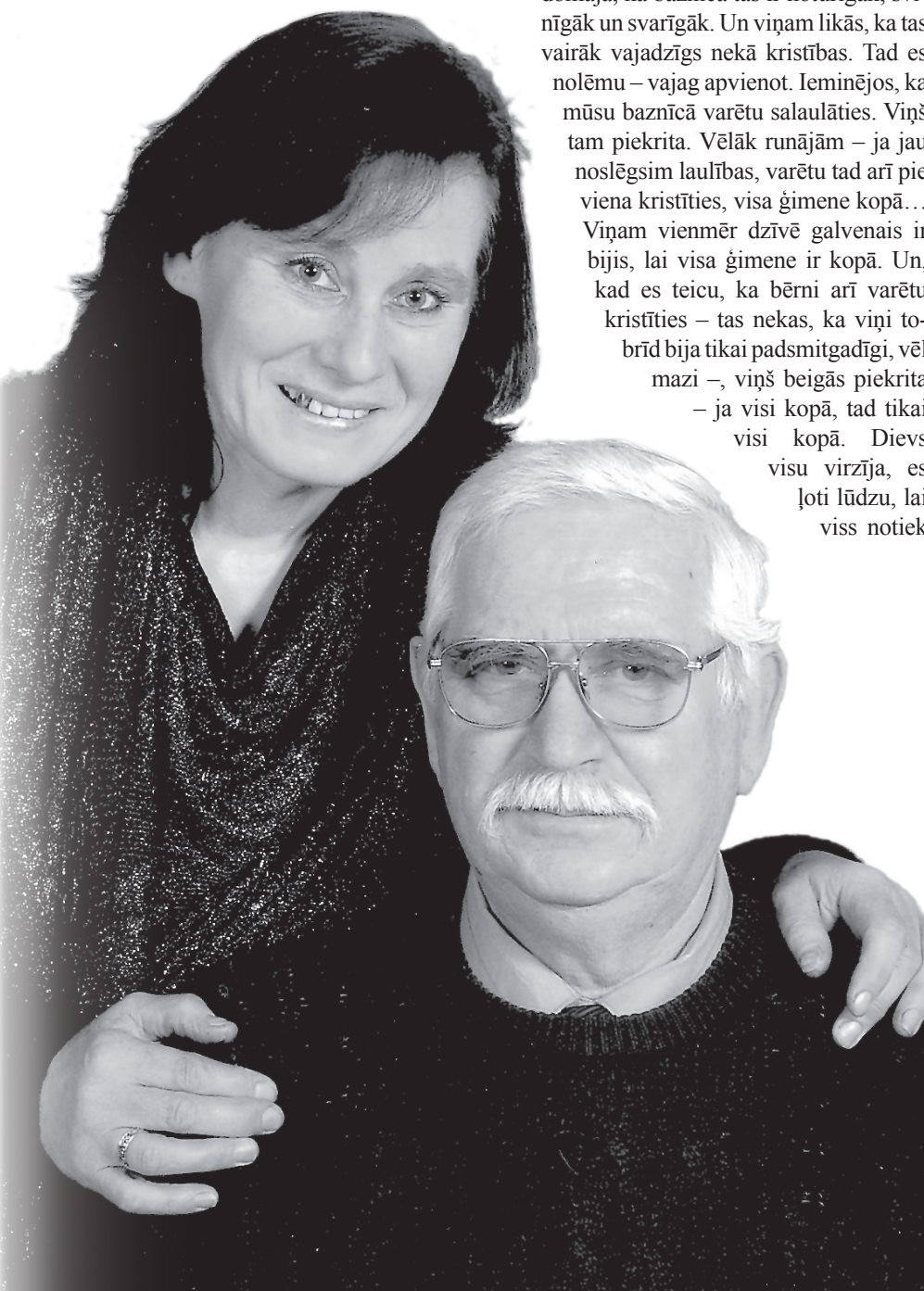
Tā ir tikai sīka daļiņa no mana dzīves stāsta ar Dievu. Jo, ko gan var vienā lapā uzrakstīt? Tomēr, ja kādam tā var noderēt, meklējot ceļu pie Dieva, tad es ļoti priecātos. Pats galvenais šai ceļā ir nepadoties, izturēt visas grūtības un cīņu līdz galam. Jo uzvarētājiem ir apsolīts mirdzošais dzīvības vainags, kuru neatsvērs nekādas šīs zemes iznīkstošās bagātības.

Tava stiprā roka joprojām Tev ir līdza, lai gan uz dievkalpojumiem vīrs nenāk. Bet reizēm viņu baznīcā var redzēt.

Jā, tas nekas, ka mans vīrs Leo nenāk, jo viņam nav labi ar veselību – grūti nosēdēt dievkalpojumā. Sirdī es jūtu, ka grūtos brīžos viņam ir sarunas ar Dievu. Lai gan mājās mēs par Dievu nevaram runāt un kopā lūgt. Es varbūt esmu slikts evaņģēlists. Mums tāds kontakts neveidojas. Viņam ir citāda veida jautājumi, un uz tiem es pat nemāku atbildēt. Viņš meklē pretī sev gudrāku cilvēku. Viņam kurš katrs neder, ar ko runāt par Dievu.

Vīrs joprojām meklē?

Jā, viņš meklē. Vīrs vienmēr nāk uz Piemiņas mielastu. Tad viņš nekad nav jāpierunā, tur viņš nāk pats. Acīmredzot tur viņu kaut kas saista, laikam Piemiņas mielastā viņš sajūt iekšējo spēku un mieru.

Mācītāja
Īzaka Kleimaņa (1924-2007)
svētruna

PĀRBAUDĪJUMI UN TO GALS

„Lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies.” (1. Pētera 1:7)

Katra cilvēka ticībai un mīlestībai ir jātiek pārbaudītai. Kā notiek šī pārbaude? Ir tāda grāmata Bībelē, kas par šo jautājumu runā, un tā ir Ījaba grāmata.

Ījabs ir viena no izcilākajām personībām, kas aprakstīta Bībelē. Nav teikts, kādā laikā viņš dzīvoja. Nav aprakstīts, pie kādas tautas viņš piederēja. Nav arī aprakstīts, vai viņam bija kādi sakari ar Dieva tautu, ar Dieva ļaudīm. Mēs neko tādu par viņu nezinām. Bet ievērojams viņš ir tieši ar savu personīgo dzīvi.

Dieva liecība par viņu ir uzrakstīta Ījaba 1:8: „Un Tas Kungs sacīja sātānam: „Vai tu esi ievērojis Manu kalpu Ījabu, ka nav virs zemes neviena tāda kā viņš? Šis vīrs ir sirdsskaidrs un taisns; viņš bīstas Dieva un vairās no ļauna.””

Tiešām, nav otra tāda cilvēka, par kuru Dievs tā varētu sacīt. Viņš ir viena no gaišākajām figūrām Vecajā Derībā. Un Ījabs nebūt nav mazs, salīdzinot arī ar mūsu garīgo līmeni. Dievs par viņu saka: „Taisns, dievbijīgs, sirdsskaidrs.” Jā, ko tas nozīmē – sirdsskaidrs? Ka viņš spēj Dievu redzēt. Viņš ir nobriedis Debesīm. Bet šim briedumam, šim līmenim bija tikai viena vaina – tas vēl nebija pārbaudīts. Un mēs atrodam Ījaba grāmatas pirmajās nodaļās, kā Ījabs pārcieta trīs pārbaudījumus. Mēs varam redzēt, ka šie trīs pārbaudījumi

lielākā vai mazākā mērā, vairāk vai mazāk asā veidā ir jāiztur katram Dieva bērnam.

Trīs Ījaba pārbaudījumi

Pirmais bija materiāli zaudējumi. Jūs atceraties, viņam bija ēzeļi un kamieļi, un vērši, un daudz kas cits. Un pēkšņi viņš vienā dienā to zaudēja. Mēs lūdzam, lai Dievs svētī mūsu īpašumus, lai Dievs svētī mūsu roku darbu. Bet kas mums kādreiz ir jāpiedzīvo? Kā mūsu lūgšana it kā netiek ievērota. Un mēs kaut ko zaudējam, ciešam neveiksmes. Tas ir jāpiedzīvo katram Dieva bērnam. Jo mūsu ticībai ir jātop pārbaudītai.

Sātans saka: „Viņš tic tāpēc, ka Tu visu viņa īpašumu kā ar aizsargājošu žogu esi apjozis. Un šī žoga dēļ viņš tic. Kāpēc viņam neticēt? Ja viņam ir liels labums no savas ticēšanas.” Un tāpat sātans saka par tevi un par mani.

Mēs lasām par nākamo pārbaudījumu. „Kamēr tas vēl runāja, atnāca kāds cits un sacīja: “Tavi dēli un tavas meitas ēda un dzēra vīnu sava pirmdzimtā brāļa namā. Un redzi, liela vētra nāca no tuksneša un sagrāba namu aiz visiem tā četriem stūriem; tas sagruva uz jauniešiem, un tie bija pagalam. Es vienīgais izglābos, lai tev to paziņotu.”” (Ījaba 1:18,19) „Tad sātans aizgāja

no Tā Kunga un piemeklēja Ījabu ar ļaundabīgiem augoņiem no viņa kāju pēdām līdz viņa matu galiem.” (Ījaba 2:7) Ja mēs savā dzīvē piedzīvojam kādus materiālus zaudējumus, mēs kuram, pārdzīvojam. Bet, ja tagad slimība vai nāve ienāk mūsu ģimenē, mūs pašus piemeklē slimība, nespēks, tad mēs sakām – tie materiālie zaudējumi, tas ir nieks. Es būtu gatavs vēl vairāk zaudēt, lai tikai es būtu vesels, tomēr nav neviena ticīgā, kuram nebūtu jāpiedzīvo arī šis pārdzīvojums lielākā vai mazākā mērā. Cits daudz ko piedzīvo jaunībā, un cits – vēlāk. Bet katram ir jāpiedzīvo, ka sātans aiztiek to, kas mums ir visdārgākais, mūsu ģimenes locekļus un arī mūsu pašu miesu.

Un trešais veids, kā Ījabs tika pārbaudīts, ir aprakstīts 2. nodaļas 11. pantā. „Kad trīs Ījaba draugi dzirdēja par šo nelaimi, kāda pār viņu bija nākusi, tie sataisījās ceļam, ikviens no savas dzīves vietas, – temanietis Ēlifass, šuahietis Bildads un naamatietis Cofars. Un tie vienojās savā starpā kopā noiet pie Ījaba, lai viņu pažēlotu un mierinātu.” Gandrīz visas 42 nodaļas apraksta to, ko šie draugi viņam sacīja. Un kā viņi iepriecināja Ījabu? Mēs zinām, ka tas bija liels pārbaudījums Ījabam. Draugi bija labi cilvēki, bet viņi maz ko

saprata. Viņiem likās, ka Ījabam ir kāds slepens grēks. Un viņi centās to noteikti pierādīt. Nav zināms, vai šiem draugiem patiktu, ja Ījabs sāktu teikt, ka viņiem ir kādi slepeni grēki, bet Ījabs nebija uz to spējīgs, jo viņš bija sagrauzts un arī slims. Bet šie draugi nemitējās ilgi. Kamēr Dievs pats viņus neapklusināja. Kamēr viņi nesāka kaut ko vairāk saprast no Dieva patiesības, un kamēr viņu sirdīs neradās lielāka līdzjūtība pret savu draugu Ījabu. Vai šis trešais pārbaudījums arī ir jāpārdzīvo Dieva bērniem? Jā, noteikti, lielākā vai mazākā mērā. Mums ir jāpiedzīvo arī tas, ka mūs pārprot, mūs nepatiesi apvaino. Tas arī nav viegls pārbaudījums. Un dažreiz liekas, dažreiz mēs arī sakām, ka mēs daudz ko pieciestu – vajāšanas un arī ienaidnieka zaimus, bet, ka mūsu labākie draugi, labi domādami, mūs pārprot, to ir grūtāk panest. Bet tomēr arī tas ir jāiztur. Jo mūsu ticībai ir jātiek pārbaudītai.

Ījabs un Kristus

Mūsu Pestītājs to visu panesa. Viņam neatņēma, bet viņš pats atdeva visu savu Debesu godību. Un šī krituma diena nebija mazāka par to dienu, kad Ījabs zaudēja savus īpašumus. Bija diena, kad Jēzus zaudēja savas godības drēbes. Viņš zaudēja eņģeļu pielūgšanu. Viņš zaudēja to, ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis. Tas viss Viņam piederēja. Bet bija jānāk kādai dienai, kad Viņš visu to nolika un izrādījās nevarīgs Betlēmes kūtī.

Viņš piedzīvoja arī to, ka Viņu sāpja, Viņu apsmēja. Viņš bija sāpju vīrs, kas bija pilns sāpju un vājību. Viņu zaimoja, un to darīja Viņa paša tauta. Un arī viņa mācekļi, tie, kas sauca „Rabi” un atzina Viņu par pasaules Glābēju, arī tie bija bieži neapmierināti, jo mācekļi nebija spējīgi saprast Dieva nodomus. Ja mēs biežāk domātu un pieminētu Jēzus ciešanas, Viņa zaudējumus, un ja mēs biežāk salīdzinātu ar Ījaba ciešanām un padomātu par to, ka Ījabs bija mums līdzīgs, tad mēs noteikti būtu stiprāki pārbaudījamos.

Katrā ziņā es iesaku katram, ja jums ir grūti, ja jūs nevarat saprast, kas notiek jūsu dzīvē, lasiet Ījaba grāmatu. Atcerieties Ījaba pārdzīvojumus, un daudz kas kļūs skaidrāks tavā un manā dzīvē. „Raugi, mēs teicam svētīgus tos, kas ir izcietuši. Par Ījaba pastāvību jūs esat dzirdējuši un redzējuši, kāds ar

viņu ir bijis Tā Kunga galamērķis, jo Tas Kungs ir žēlsirdīgs un apžēlotājs.” (Jēkaba 5:11)

Pārbaudījumu atrisinājums

Jēkabs raksta, lai mēs uzlūkojam Ījaba pacietību un uzlūkojam viņa pārbaudījuma galu, kādu šiem pārbaudījumiem Kungs ir devis. Kāds bija viņa pārbaudījuma gals? „Un Tas Kungs svētīja Ījaba beidzamās mūža dienas vairāk nekā viņa dzīves sākumu; un viņam piederēja četrpadsmit tūkstoši siklopu un seši tūkstoši kamieļu, un tūkstotis jūgu vēršu, un tūkstoš ēzeļu mātes. Un viņam dzima no jauna septiņi dēli un trīs meitas.” (Ījaba 42:12,13)

Tas, kas ir rakstīts par Ījabu, tas mūs

Dievs mums apsola, ka mūsu pārbaudījumiem būs atrisinājums. Un šis atrisinājums būs visai pilnīgs.

Viegli ir Debesis aizsniegt...

Pēdējā laikā tiks pārciestas lielas ciešanas, briesmas un zaudējumi. Un tad Dievs parāda, ka šie cilvēki, kas ir izgājuši cauri šim pēdējam laikam, būs Debesīs. Un kā viņi sastapsies ar tiem cilvēkiem, kas jau agrāk bija nomiruši. Un tur tie, kas ir agrāk bijuši, jautās tiem, kas piedzīvojuši pēdējās ciešanas. Viņi varbūt teiks: „Pastāstiet mums, ko jūs esat piedzīvojuši, cīnoties par Dieva lietu, cīnoties par uzticību pēc tam, kad mēs bijām aizgājuši dusēt un jūs tajos briesmīgajos laikos bijāt palikuši

**Ja jums ir grūti, ja jūs nevarat saprast,
kas notiek jūsu dzīvē, lasiet Ījaba grāmatu.
Atcerieties Ījaba pārdzīvojumus,
un daudz kas kļūs skaidrāks.**

tomēr neapmierinātu, ja tas būtu viss, ko Dievs viņam ir devis. Jo mēs saprotam, mantu var atgūt. Tagad, kad viņam bija jaunie ēzeļi, viņam varbūt vairs nebija žēl toreiz zaudēto. Viņš pats arī bija kļuvis vesels. Viņa ģimene piedzīvoja jaunus dēlus un meitas, bet tie, kas bija agrāk, vai to nebija žēl? Un arī otra lieta – tas, ko viņš ieguva – uz cik ilgu laiku viņš to ieguva? Mēs saprotam, bija diena, kad Ījabs mira un atkal zaudēja visu. Viņam vairs nepiederēja nekas un bija arī jāšķiras no saviem dēliem un skaistajām meitām.

Bet Jēkabs saka: „Lūkojieties uz to galu.” Mēs gribam lūkoties uz priekšu, gribam lūkoties uz to dienu, kad Ījabs sastapsies arī ar saviem mirušajiem bērniem. Kad viņš saņems jaunu miesu, kas vairs nekad neies kapā. Un kad viņam piederēs Debesu godība un viņam nebūs jātrīc un jādreb, ka viņam atkal tas būtu jāzaudē. „Jo tāpat, kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcelies, Dievs arī aizmīgušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar Viņu.” (1.Tesalonīkiešiem 4:14)

No šī skata uz katra pārbaudījuma galu mēs gūsim lielu skaidrību. Jo ne vienmēr cilvēks, zaudējis kaut ko dzīvē, atgūst savu bagātību, ne vienmēr viņš atgūst savu veselību. Un pavisam reti gadās, ka, zaudējot visu iedzīvi, to atkal atgūst, kā tas bija iepriekš. Bet

vieni?” Un tie, kas nāca caur lielām bēdām, viņi gribēs kaut ko stāstīt, bet, kad viņi uzlūkos Debesu godību, tad viņi nestāstīs neko. Jo tās ciešanas izliksies niecīgas. Un viņi atbildēs varbūt tikai tā: „Brāļi, tomēr diezgan viegli Debesis iegūt.” Un mēs ticam, ka, ja mēs kādreiz sastapsimies Debesīs ar Ījabu un ja mēs jautāsim – „Nu, kā tad tas tev bija, kad bija tik daudz jāpārdzīvo?” –, tad, kā jūs domājat, ko Ījabs atbildēs? Es domāju, tos pašus vārdus. Viņš sacīs: „Diezgan viegli ir debesis iegūt.”

„Pacietieties arī jūs, stipriniet savas sirdis, jo Tā Kunga atnākšana ir tuvu.” (Jēkaba 5:8) Mūsu pārbaudījumiem un mūsu jautājumiem tiks dots pilnīgs atrisinājums. Šodien mēs tikai kaut ko noprotam, kādēļ ir jācieš. Bet tuvojas diena, kad katram jautājumam būs atrisinājums. Un šis atrisinājums būs tāds, ka mēs atzīsim, ka diezgan viegli ir Debesis aizsniegt. Lūgsim, lai mums būtu pacietība raudzīties uz šo dienu un palikt uzticīgiem.

„Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki – Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki; jo, tiešām, ja līdz ar Viņu ciešam, mēs līdz ar Viņu tiksim arī apskaidroti. Es domāju, ka šī laika ciešanas ir nenožīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums.” (Romiešiem 8:17-18)

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.

Ar spirgtiem un pavasariem sveicieniem ESAM KLĀT!

Krā: Vai jūtat, ka gaiss smaržo pavisam savādāk?

Krū: Un arī gaismiņu rīts atved ātrāk un tā ilgāk uzkavējas?

Mamma: Tiešām, gan pavisam negribīgi, tomēr ziema jau dodas projām. Šķiet, strazdi jau piesvilpojuši pilnas debesis ar pavasari!

Krū: Arī man prāts nesas uz varoņdarbiem.

Mamma: Kā tu domā, Krū, kas tad īsti ir – varoņdarbs?

Krū: Nu, tas ir tā, ka es izdarītu ko tādu, ka uzreiz kļūtu slavens. Visi tad teiktu: „Tas Krū gan ir riktīgs malacis! Īsts varonis!”

Krā: Ko tu tādu varētu paveikt, lai par tādu kļūtu?

Krū: Nezinu. Man par to vēl jāpadomā.

Mamma: Kamēr tu, Krū, domā, pastāstīšu par kādu zēnu, kurš tiešām veica varoņdarbu.

Tas notika nelielā kalnu pilsētiņā. Kāds zēns agrā pavasara rītā devās uz skolu. Ceļš veda gar dzelzceļu.

Pēkšņi zēns pamanīja, ka uz sliedēm ir novēlies pamatīgs akmens.

„Rīta vilciens tam noteikti uzbrauks virsū, un tas noies no sliedēm un iegāzīsies krāčainajā upē,” zēns domāja.

Kaut kas steidzīgi jādara! Protams, tik milzīgu akmeni nespētu izkustināt pat desmit spēka vīri, kur nu vēl mazs zēns, bet bija jārīkojas ātri.

Zēns aši devās mājās, atrada lādē mammas lielo, sarkano lakatu un skrēja atpakaļ. Vilcienam tuvojoties, viņš turēja lakatu augstu paceltu rokās un māja vilciena vadītājam. Viņa dotā zīme tika pamanīta, un vilcienu izdevās apturēt tieši pie paša akmens nogruvuma. Tā šis zēns tajā rītā izglāba daudz cilvēku dzīvības un apturēja vilciena nogāšanos upē.

Krū: Tas nu gan ir īsts varoņdarbs!

Krā: Nez vai, iepriekšējā vakarā gulēt iedams, šis zēns plānoja otrā rītā kļūt par varoni.

Mamma: Tā ir. Viņš vienkārši īstajā brīdī rīkojās tā, kā viņam lika sirds.

Krā: Es pat teiktu – drosmīga sirds!

Krū: Nu jā, bet katru dienu jau akmeņi negāžas uz sliedēm.

Mamma: Tas gan tiesa, un labi, ka tā, bet katru dienu daudziem cilvēkiem vajadzīga tāda pati palīdzība, kā tiem toreiz tajā vilcienā.

Krā: Kā tā?

Mamma: Arī šodien tik daudzi, kuri neko nezina par KRISTU, mierīgi sēž savā dzīves vilcienā, kas ved pretī mūžīgai bojā ejai! Tāpēc ir vajadzīgi drosmīgi cilvēki, kuri tiem pastāstītu par Debestēvu un viņa mīlestību pret tiem.

Krā: Tas tiešām ir ļoti svarīgi!

Mamma: Varbūt tas arī ir lielākais varoņdarbs un svarīgākais uzdevums – pastāstīt draugiem, radiem, kaimiņiem par tik brīnišķīgu draugu kā KRISTUS! Un mēs katrs varam kļūt par misionāru, kurš stāsta cilvēkiem par Dievu.

Krā: Tas patiesi ir vērtīgi!

Krū: Nu jā, bet kā tad mazi zēni un meitenes var kļūt par misionāriem un palīdzēt citiem iedraudzēties ar KRISTU? Tam jau domāti mācītāji un citi gudrinieki.

Mamma: To var ikviens, kurš patiesi mīl JĒZU. Tāds cilvēks, liels vai mazs, spēj mīlēt arī ikvienu cilvēku.

Krū: Vai tiešām to spēj arī bērni?

Mamma: Nu, protams, Krū! Lai par to pārliecinātos, man jums jāpastāsta vēl viens stāstiņš.

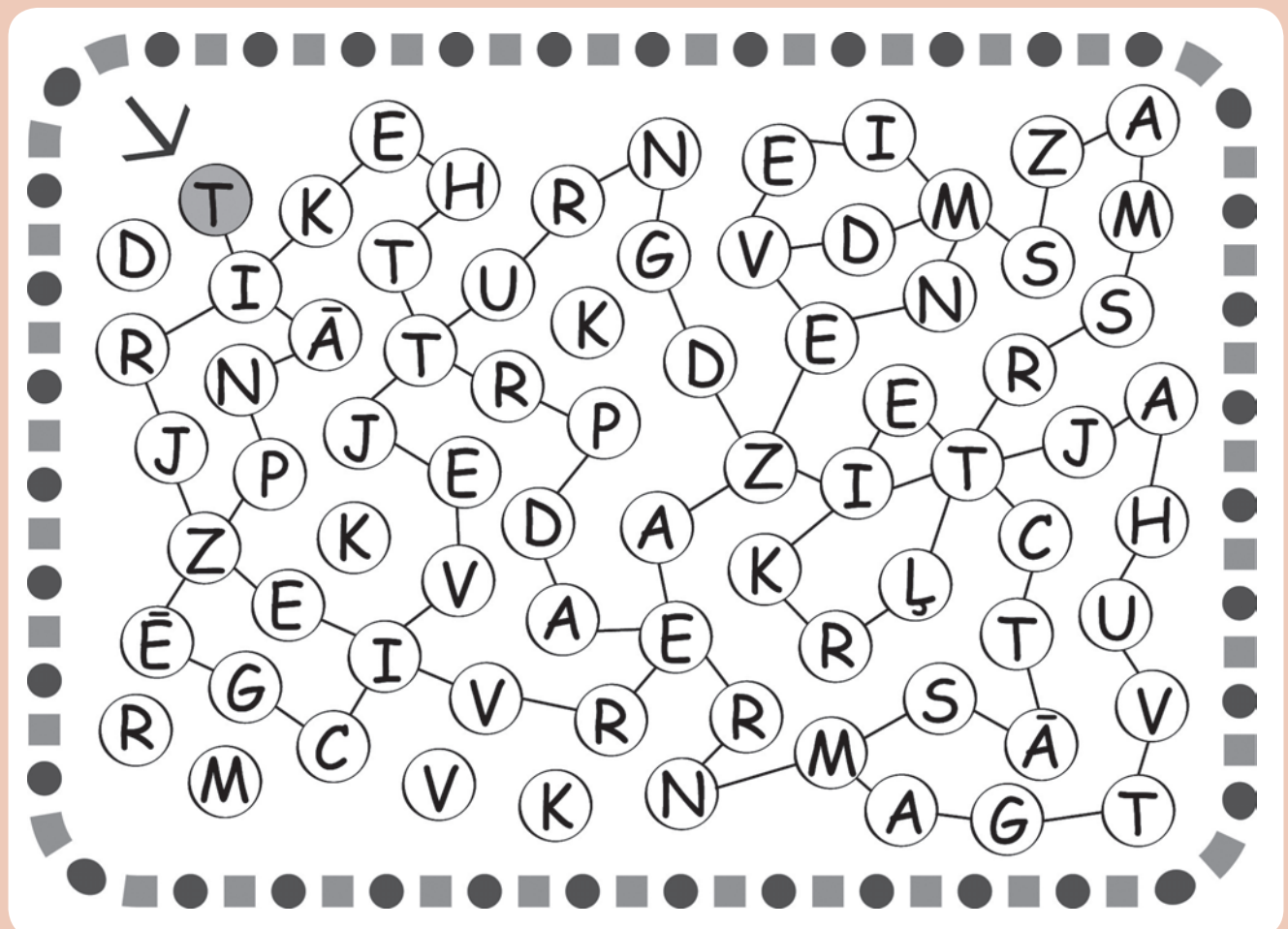
Katru sabata pēcpusdienu Tims un Džerijs brauca ar velosipēdiem uz saimniecībām, kuras bija netālu no viņu skolas. Zēni piedāvāja cilvēkiem literatūru un iesaistīja fermerus Bībeles stundās. Vairākums fermeru par to neko nevēlējās dzirdēt, bet zēni turpināja viņus apciemot.

Kad viens no fermeriem bija viņiem strupi atcirtis „Nē!”, jo zēni bija piedāvājuši viņam Bībeli, viens no puikām laipni pajautāja: „Vai Jūs nevēlētos uzzināt, kāpēc pasaulē tik daudz ļaunuma? Jūs to varat uzzināt, ja pētīsīt šos materiālus un lasīsīt Bībeli.”

„Jā, nav jau nekas slikts, ja es tos palasīšu,” pieļāvīgi teica fermeris un paņēma Bībeli, kā arī pirmās Bībeles stundas

Zēni bija pārsteigti, ka mutes palika vaļā. Viņi izskatījās tik vīlušies, ka sievietei palika viņus žēl. „Nu, labi. Ja jau esat atbraukuši, tad nāciet iekšā.” Zēni, protams, nelaida šo iespēju garām.

Krū un Krā: Lai mums visiem izdodas!

“SKAISTUMS IZGLĀBS PASAULI.”

[Fjodors Dostojevskis]

Šodien esam modes un reklāmu iejozti. Un, gribot vai negribot, arī mēs iesēžamies ritenī līdzī visiem, lai trauktos pēc skaistā. Bet kas tad ir patiesi skaists? Kas ir skaists Dieva acīs? Un kā arī jaunībā, atrodoties skaistuma etalonu jūgā, saglabāt patieso skaistumu, kuru reiz ieraudzīsim mūžībā?

GARĀMGĀJĒJU VIEDOKLIS:

Dīana

Kas ir skaists? Skaists ir tas, kas liek Tev justies labi. Manā gadījumā tā ir mīlestība.

Līga Rone (foto)

Skaists ir viss, kura pamatā ir Mīlestība.

Uldis Grass

Skaists, skaists cilvēks, skaisti draugi, skaistas attiecības. Manuprāt,

diezgan daudz cilvēku mūsdienās ir tādi, kuri vārdu skaists izmanto pārāk bieži un attiecina uz lietām, kas tam neatbilst. Tādēļ arī cilvēki neuztver šī vārda īsto nozīmi tā, kā to vajadzētu. Es vārdu “skaists” uztveru īpaši, lietoju reti un tikai tad, ja iekšēji rodas sajūtas, kuras ar vārdiem nevaru izteikt, kā tikai pasakot – skaisti. Ja man jautātu vienu piemēru, kas manā izpratnē ir skaists, tad es teiktu – mīlestība. Tas ir tas, ko tu redzi visur, vienalga, vai Tu redzi putniņus čivinot, kāda pārīša pirmo skūpstu, kuri ir iemīlējušies tā, ka dzirksteles sprakšķ, vai sētnieci, kura katru rītu nāk uz darbu ar smaidu, jo viņa mīl savu darbu. Skaists, manuprāt, ir vienīgais vārds, ko var izteikt tajos brīžos, kad ar citiem vārdiem kaut ko nevar aprakstīt.

Elita Meliņa

Manuprāt, mūsdienās jēdzienu “skaistums” saprot kā ārīšķīgu pievilcību. Dievs ikvienu no mums mīl, neatkarīgi, kā mēs izskatāmies vai arī, kāda ir mūsu ādas krāsa. Daudzreiz cilvēks nespēj novērtēt to, ko Dievs ir devis, bet, vienīgi lasot Bībeli, Viņš mums var atklāt patiesās vērtības. Protams, ka mēs ikviens vēlamies būt

skaisti, bet kristiešiem nevajadzētu likt 1. vietā ārīšķīgo skistumu. Tieši pretēji, mūsu dvēselēm ir jābūt patiesām, godbijīgām, tad Dievs mūs uzlūkos kā patīkamas un skaistas būtnes.

Edija Diedrika

Tieši pavisam nesen izlasīju 1. Pētera 3:4: “Bet apslēptais sirds cilvēks, neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā – tas ir Dievam dārgs.” Manuprāt, skaists, labs, brīnišķīgs ir, bija un būs tikai Dievs, bet cik gan ļoti Viņš mums ļauj piedzīvot skaistu katru rītu, atverot acis, ieraugot gaismu, pēcpusdienas, kad apjaušam, ka viss, kas notiek, notiek ar Viņa ziņu, un vakarus, kad redzam pēdas – Viņa un savējās. Skaistums izglābs pasauli? Pirms diviem tūkstotšiem gadu Kāds jau to izdarīja, un tas ir skaistākais, kas vēsturē noticis. Jo vairāk par to domājam, jo mazāk redzam skaisto tajā, kas spīd un vizuālo ik uz stūra. Skaists ir Dievs.

Izaura Tērauda

Dostojevskis ir teicis, ka skaistums izglābs pasauli. Kad to izlasu, acu priekšā parādās kaut kas skaists vizuāli. Bet vairāk piedomājot pie teiciena, – viņš taču neteica skaista seja vai augums izglābs pasauli, viņš teica – skaistums. Kas tad patiešām ir šis skaistums? Vai tā varētu būt nesavtīga mīlestība, kas

nenoliedzami ir skaista un, manuprāt, pats skaistākais, ko Dievs radījis un mums sniedz, un devis spēju sniegt citiem? Mīlestība padara šo pasauli labāku.

Man nevilus nākas secināt, ka mūsdienų pasaule ir ļoti izslāpusi pēc šī patiesā skaistuma, kas atrodas mūsu iekšienē. Mīļums un sirsnīgums kā liesmiņa tumsā mirdz no cilvēka sirds, un šo siltumu jūt no liela attāluma. Protams, arī bižutērija, kuru veidojis pasaules slavens dizaineris, spīd no liela attāluma un pat apžilbina, bet tas ir tikai pārejošs. Nākamajā sezonā augstā mode jau piedāvās citus spīguļus, ar kuriem apžilbināt acis, lai akli tiektos pēc tā.

Lai kā arī būtu, Dieva mīlestības spožums modē ir vienmēr, un neatkarīgi no sezonu maiņas cilvēki pēc tā tiecas, tikai bieži pasaulīgais spožums apžilbina, un cilvēkam šķiet, ka tas ir īstais, pēc kā viņš teicas un kas uzlabos viņa dzīves kvalitāti, piešķirs vērtību. Protams, seko vilšanās,

ir saņemts tikai īslaicīgs novērtējums, un drīz viņš atkal jūtas nevērtīgs. Varbūt ar pasaulīgo spožumu cilvēki vēlas justies dārgi un tiešām vērtīgi kādu acīs. Mums, kristiešiem, taču ir pavisam vienkārši, mūsu vērtību ir noteicis Dievs, un tā nav izmērojama ne ar kādu pasaules zeltu, mēs esam neizmērojami vērtīgi Dieva acīs, un tas ir daudz, daudz nozīmīgāk. Mums vajadzētu būt ļoti lepniem, justies kā ar zeltu apbērtiem tāpēc, ka esam Dieva bērni, esam ļoti skaisti, jo Dievs ir mīlestība – skaistums.

Mums noteikti nevajadzētu noniecināt Dieva darbu.

Pagalām nepareizi būtu teikt: "Dievs, Tu esi kļūdījies, man nav lokaini mati un mans augums neietilpst pasaules nospraustajos standartos, un šis deguns, no kuras kartupeļu dokes izraki?" Patiesībā esam visi skaisti, Dieva veidoti, unikāli, un būtu ļoti nepareizi izturēties pret sevi nevīžīgi, nekopt sevi. Es nedomāju tikai par higiēnas ievērošanu, apģērbu, veselīgu ēdienu un kustīgu dzīves veidu, bet arī par garīgo līdzsvaru, attiecību kopšanu ar Dievu. Viena no spožākajām kaklarotām, ko Dievs mums dāvājis, manuprāt, ir lūgšanas, kas tik ļoti satuvina un veido tuvas attiecības ar Dievu, padara mūs tik tīrus un piešķir mums lielu vērtību, kas palīdz mums nesavtīgi mīlēt cilvēkus, kurus sastopam ikdienā.

Neraudzīsimies uz ārieni, bet uz iekšieni. Kā saka Mazais princis, "būtiskais nav acīm saskatāms, tā īsti mēs redzam tikai ar sirdi", kas ir patiesi skaisti. Būt iekšienē skaistiem ir modē vienmēr un tiek novērtēts ļoti, ļoti augstu.

MĀCĪTĀJA VIEDOKLIS: Ainārs Gailis

„Zeme, iznākot no Radītāja rokām, bija brīnišķīgi skaista... Kur vien acis vērās, skatu iepriecināja grezni krūmi un krāšņas puķes.. Visā ainava krāšņumā pārspēja vislabāk iekārtotos parkus.. Kad esamībā bija izsaukta zeme.. uz skatuves uzņāca Radītāja darbu vainagojošā būtne, cilvēks, kuram šī krāšņā pasaule arī tika gatavota.” /E. Vaita, „Sentēvi un pravieši”/

Un Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla un līdzības. (1Moz.1:27) Pirmie cilvēki bija pilnīgi, perfekti un skaisti. Viņu sejās staroja veselība un gaišs dzīves prieks. Pēc Dieva nodoma cilvēkam vajadzēja līdzināties Dievam ne tikai pēc ārējā izskata, bet arī raksturā. Dievam patīk skaistums. Dievs ir skaistuma avots. Skaistums, kas pārņem zemi, ir Dieva mīlestības pierādījums. Lai arī mūsu zemi ir skāris grēka vīruss, Dieva radītā pasaule vēl joprojām ir skaista.

Arī mums patīk skaisti dabas skati, saulrieti, skaistas drēbes, skaistas lietas un skaisti cilvēki. Arī mēs paši gribam būt skaisti. Mūsdienās grūti atrast cilvēku, kurš nevēlas būt skaists, par to neļauj aizmirst reklāmas, veikali un skaistuma saloni uz katra ielas stūra. Pievilcīgs un veiksmīgs cilvēks karjerā ir sabiedrības etalons pēc kā tiekties.

Kādā TV pārraidē raidījuma vadītāji veica eksperimentu ar jaunu sievieti. Vispirms viņu apģērba vecās drēbēs, uzsēja lakatiņu galvā un aizsūtīja uz autostāvvietu. Tur viņa lūdza naudu, kas pietrūkusi, lai samaksātu par automašīnas stāvēšanu. Nekādu panākumu. Tad viņu pārgērbā modernās drēbēs, izveidoja frizūru, un viņa atkal devās uz autostāvvietu. Tagad daudzi vīrieši bija gatavi iztrūkstošo summu iedot.

Kas bija mainījies? Ārējais izskats. Ārējā pievilcība un skaistums ietekmēja.

Tā kā veiksmē karjerā un personīgajā dzīvē ir nozīmīgs

lielums vairumam kultūru, dzīšanās pēc labāka izskata kļūst par apburto loku, jo mainās mode, mainās skaistuma kritēriji, aug prasības, jāiegulda vairāk līdzekļu un pie spoguļa jāpavada aizvien vairāk laika. Pasaulē cilvēku sāk vairāk vērtēt pēc tā, kas viņam mugurā, nekā, kas cilvēks ir savā būtībā. Jauniešiem ir vēl grūtāk pretoties reklāmas un modes spiedienam. Ja visiem maniem draugiem skolā, baznīcā tas ir arguments, lai arī man būtu šī skaistā lietiņa, apģērbs ar pazīstamu zīmolu... Vienaudžu vērtējumam, viedoklim ir milzīgs spēks un iespaids par to, kas ir skaists un moderns. Ja vēl jāatrod nākošais dzīvesdraugs un es nebūšu pietiekami skaists/a, vai mani ievēros?

Vai būt skaistam, glīti gērbtam ir kas slikts? Nē. Problēmas rodas tad, kad savam ārējam izskatam pievēršam pāstiprinātu, pārspīlētu uzmanību. Tava sirds bija palikusi lepna tava skaistuma dēļ. (Ec.28:17) Un aizmirstam, kas ir patiess skaistums Dieva acīs. Aizmirstam par skaistumu, kas nāk no mūsu dvēseles un atstaro mūsu sejā. Kad Dievam ļaujam veidot mūsu iekšējo sirds cilvēku, ļaujam veidot mūsu raksturu pēc Viņa līdzības.

Ja nu jūs ar Kristu esat augšāmcelušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus.. Savas domas vērsiet uz augšu.. Novelciet veco cilvēku un viņa darbus. Un apģērbiet jauno cilvēku, kas atjaunojas atziņā par sava Radītāja attēlu. Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā.. Un pāri visam tam lai ir mīlestība. (Kol.3)

Tad, kad mums ir sabiedrības, vienaudžu spiediens rūpēties tikai par ārējo skaistumu, padomāsim, pēc kā Dievs mūs vērtē, kas ir patiess skaistums Dieva acīs.

Aidis Tomsons, apkopojot
materiālus no www.adventist.ru

NO „NOZIEDZNIEKA” LĪDZ VADĪTĀJAM

Ši gada 10. februārī savās mājās Hailendā, Kalifornijas štatā, no smadzeņu audzēja 82 gadu vecumā miris kādreizējais Adventistu draudžu vadītājs bijušajā Padomju savienībā Mihails Kulakovs. Viņa dzīve atstājusi paliekošu iespaidu uz ļoti daudziem cilvēkiem, tajā skaitā Latvijā, kur viņš savulaik pat strādājis.

Padomju gados M. Kulakovs bieži viesojās Rīgā, un daudzi viņu atceras kā ārkārtīgi talantīgu oratoru un organizatoru. Viņa dzīve faktiski ir adventistu draudžu jaunākās vēstures atspoguļojums. Tāpēc šajā reizē, pieminot viņa dzīves gaitas, mums ir iespēja caur viņa biogrāfiju ieraudzīt sarežģīto Baznīcas vēsturi pagājušajā gadsimtā.

Bērnība

Mihails Kulakovs dzimis 1927. gada 29. martā Ļeņingradā adventistu mācītāja ģimenē. 1928. gadā viņa tēvu nosūtīja kalpot Tulas draudzē, un kopš tā laika Mihaila dzīve bijusi cieši saistīta ar šo pilsētu. 1934. gadā viņš sāka iet skolā, taču nākamajā gadā tēti arestēja, un viņam nācās uz laiku aizbraukt dzīvot pie vecmāmiņas Taganrogā. Drīz mamma viņu ar mazo brālīti paņēma līdzi uz tālo Krasnojarskas apgabalu, kur tēvs bija aizsūtīts nometinājumā. Izsūtījums beidzās 1939. gadā, un viņi devās uz dažādām pilsētām. Nomainījis 14 skolas, viņš pabeidza 7. klasi un vēlāk arī Mākslas skolu Ivanovā.

Jaunība un arests

Jau 1945. gadā Mihails kristījās un

tajā pašā gadā arī piekrita sākt kalpot draudzē kā sludinātājs. 1947. gadā tēti atkal arestēja, un viņš kopā ar mammu un brāli devās uz Daugavpili Latvijā, kur kalpoja kā evaņģēlists un tajā pašā laikā skolā mācīja zīmēšanu un rasēšanu. 1948. gada martā viņu kopā ar Brāli Stefanu arestēja no Ivanovas atbraukušie čekas darbinieki un aizveda uz Ivanovas cietumu. Pēc sešiem mēnešiem viņu notiesāja par to, ka vadījis valsts iestāžu neatzītu adventistu draudzi. Viņam piesprieda 5 gadus stingra režīma kolonijā. Viņš strādāja ļoti smagos apstākļos ogļu šahtās un citur. Vēlāk Mihails pateicās Dievam par to, ka palicis dzīvs, sakot, ka tā bijusi vērtīga dzīves universitāte. Viņa brālis Stefans neizdzīvoja, tāpat kā daudzi citi tūkstoši, kas nometnēs mira smago apstākļu dēļ.

Saskaņā ar tā laika likumiem, pēc atbrīvošanas viņam bija jādzīvo visu mūžu izsūtījumā tālā kazahu ciematā Mirzikulā. Tobrīd viņš pat iedomāties nevarēja, ka tikai 100 kilometru tālāk ir neliela adventistu draudze, kur Dievs viņam sagatavojis nākamo dzīvesbiedri Annu... 1954. gadā viņi apprecējās. Un tā kā Staļins bija miris, Mihails piedzīvoja amnestiju un drīkstēja atstāt

izsūtījuma vietu.

Vadītāja amatā

1955. gadā jaunā ģimene devās uz Alma-Atu, bet 1958. gadā viņu iesvētīja kā pilntiesīgu sludinātāju. Tajā pašā brīdī viņu izvēlēja kā neoficiālās Adventistu organizācijas vadītāju Vidusāzijā, Kasahstānā un Aizkaukāzā. Šajā apgabalā viņš draudzes vadīja līdz pat 1975. gadam. 60. un 70. gados varas iestādes atklāti ticīgos vairs nevajāja. Taču bija citas, slēptas formas. Kulakovu ģimenei regulāri nācās mainīt dzīvesvietu. Viņu vairākkārt arestēja un rīkoja publiskas tiesas prāvas. Draudzes tikmēr šajā laikā auga. Veidojās jaunas. Kulakovs organizēja nelegālus sludinātāju apmācības kursus. Paša ģimenē auga trīs dēli un trīs meitas, kas mācījās kopā ar vecākiem kalpot Dievam. Viņa sieva bija liels palīgs. Paralēli Mihails patstāvīgi apguva vairākas svešvalodas un senās Bībeles valodas.

Kontakti ar Vispasaules Baznīcu

Vispasaules Adventistu Baznīca vairākkārt nesekmīgi centās izveidot sakarus ar adventistiem Padomju Savienībā.

Pastāvošā valsts iekārta to neļāva. Arī 1970. gadā Mihailam Kulakovam neļāva doties uz Ģenerālkonferences sesiju Detroitā. Taču varas iestādes atļāva viņam atsaukties savas tantes aicinājumam, kas tajā laikā dzīvoja Kalifornijā, un doties uz ASV apciemot tanti. Ceļojuma laiks sakrita ar Ģenerālkonferences Gada sanākumi, un notika vēsturisks pagrieziena punkts.

Kopš 1909. gada neviens no Krievijas nebija bijis Ģenerālkonferences mītnē! Vispasaules Adventistu Baznīcas vadība izrādīja milzīgu interesi. Tajā laikā adventisti Padomju savienībā bija sašķelti. Par to, kas tajā laikā notika adventistu draudzēs, būtu jāraksta atsevišķi. Baznīcas vadība lūdza Kulakovu uzņemties iniciatīvu un apvienot sašķeltās draudzes visā PSRS. Tas tagad kļuva Mihaila Kulakova dzīves mērķis un uzdevums. Viņš šai draudžu apvienošanai veltīja 20 dzīves gadus.

1975. gadā varas iestādes atļāva M. Kulakovam apmeklēt Ģenerālkonferences sesiju Vīnē. Viņu tur sagaidīja ar vētrainiem aplausiem. Tajā pašā gadā vairāku draudžu vadītāji lūdza Kulakovu doties uz Maskavu un izveidot tur centru vienotai Adventistu Baznīcai. Ierosinājumu atbalstīja arī tālaika Vispasaules Adventistu Baznīcas vadītājs Roberts Pirsons. Kulakovs atgriezās atpakaļ Tulā, kas ir netālu no Maskavas. 1977. gadā notika pirmais oficiālais Krievijas PFSR Adventistu draudžu kongress pēc 50 gadu pārtraukuma. Tā mērķis bija apvienot dažādās adventistu grupas vienotā draudzes organizācijā. Par vecāko sludinātāju, kā toreiz to

dēvēja, izraudzīja M. Kulakovu. Varas iestādes nesteidzās atļaut vienotas organizācijas izveidi.

Draudžu apvienošanās

Būtiskāks pagrieziena punkts vienotas Adventistu Baznīcas izveidei PSRS bija 1980. gads, kad Padomju Savienībā ieradās toreizējais Vispasaules Baznīcas vadītājs Nils Vilsons. Viņš ciemojās arī Rīgā un uzstājās lielajā Torņkalna baznīcā, kas bija pilna ar klausītājiem. Daudzi Latvijas adventisti atceras viņa sagaidīšanu un lielo dievkalpojumu. N. Vilsons paziņoja, ka Ģenerālkonference atzīst oficiālo draudžu vadību valstī un aicināja visus adventistus apvienoties tās vadībā. Šai vizītei sekoja vairāki grūti vienotas organizācijas tapšanas gadi un centieni izveidot vienotu izpratni par draudzes kopīgajām ticības nostādnēm. Galvenais, grūtākais jautājums bija izpratne par taisnošanu ticībā. Diemžēl daudzie atšķirtības gadu desmiti bija atstājuši savu iespaidu uz draudžu locekļu doktrinālo izpratni, un to ietekme ir jūtama vēl līdz šai dienai.

1985. gadā Tulā pusneoficiālā sanāksmē, tiekoties visu republiku draudžu vadītājiem, tika izveidota konsultatīva padome, kas apvienoja visus PSRS adventistus vienā organizācijā. Par topošās organizācijas koordinatori izraudzīja M. Kulakovu un N. Žukaļuku (arī viņš daudz kārt viesojies Latvijā). Turpinājās darbs pie draudžu apvienošanas, bet M. Kulakovs kopā ar savu dēlu, arī Mihailu, aktīvi darbojās, lai izveidotu mācību centru, kurā sagatavot jaunos sludinātājus. Pēc daudz pūlēm un

aktīvas cīņas Kulakovu ģimene 1988. gadā pārcēlās uz Zaoskas ciematu, kur tapa valstī pirmais garīgais seminārs.

Zaoskas semināra celtniecību atceras daudzi latvieši. Daudzi no Latvijas devās brīvprātīgi celtniecības darbos, vēlāk vairāki latvieši piedalījās gan kā mācībspēki, gan latviešu jaunieši devās studēt uz semināru.

80. gadu beigās jau pilnā sparā bija perestroika. Latvijas adventisti raudzījās uz Rietumiem, bet Krievijā tapa pilntiesīga organizācija, saskaņā ar Vispasaules Adventistu Baznīcas standartiem. 1990. gadā Ģenerālkonferences sesijā Indianopolisē tika izveidota Eiroāzijas divīzija, un par tās vadītāju kļuva Mihails Kulakovs.

Mūža pēdējie gadi

1992. gadā, kad jaunizveidotā organizācija jau veiksmīgi darbojās, Mihails Kulakovs lūdza viņu atbrīvot no ieņemamā amata. Viņš uzskatīja, ka savu galveno uzdevumu ir izpildījis. Adventistu organizācija Krievijā un pārējā postpadomju reģionā bija izveidota, un tagad viņš vēlējās atlikušo dzīves daļu veltīt citam savas dzīves kvēlākajam mērķim – jauna Bībeles tulkojuma veikšanai modernā krievu valodā. Vispasaules Baznīcas vadība viņa vēlmi saprata, un viņš kļuva par Bībeles tulkošanas institūta vadītāju. Tam viņš veltīja savus pēdējos dzīves gadus. Viņa darba rezultāts ir Jaunās Derības un Psalmu grāmatas izdošana, ir izdots arī pirmās 5 Mozus grāmatas jaunā tulkojumā. Viņa dēls un citi adventisti tagad turpina viņa iesāktu darbu.

Savus pēdējos dzīves gadus M. Kulakovs pavadīja ASV, vadot darbu tur.

Epilogs

Es ielūkojos internetā. Ziņas par Mihaila Kulakova nāvi ir pārraidījušas gandrīz visas lielākās reliģiskās un laicīgās ziņu aģentūras. Piemiņas rakstus un labus vārdus viņam veltījušas lielākās Baznīcas. Atzinību un līdzjūtību var izlasīt gan Katoļu Baznīcas mājas lapā, gan Pareizticīgās Baznīcas izdevumos. Mihails Kulakovs savā darbā ir ticies gan ar Pareizticīgo Baznīcas patriarhu Alekseju II, gan citu reliģisko organizāciju vadītājiem. Savulaik viņam ir bijušas sarunas ar M. Gorbačovu, kurš ar interesi uzklusījis M. Kulakova stāstu par Septītās dienas Adventistu Baznīcu. Mihails Kulakovs ir atstājis neizdzēšamu ietekmi Adventistu Baznīcas vēsturē.

**Mihails Kulakovs (pirmajā rindā otrais no kreisās puses)
kopā ar Latvijas sludinātājiem 80-ajos gados.**

Martā pirms 100 gadiem JELGAVĀ

Andris Pešelis,
adventistu Rīgas 7.
draudzes mācītājs

1910. gadā no 3. līdz 8. martam Jelgavā (jeb tolaik to saca par Mitavu) notika otrais Septītās dienas adventistu draudžu Baltijas savienības kongress,¹ kurā piedalījās Ģenerālkonferences pārstāvji Ludvigs Konrādijs un Fitedžeralds. Kongresu atklāja Krievijas ūnijas prezidents Julius Bethers. Savienībā tika uzņemta Jelgavas un Ventspils draudze.

Patiesībā vienlaikus notika divi kongresi – Krievijas ūnijas un Baltijas savienības līmenī. Abus kongresus vadīja J. Bethers. Baltijas savienības kongresā tika pārstāvētas šādas draudzes: Hapsala (2 delegāti), Viljandi (1 delegāts), Holma (2 delegāti), Orjeva (5 delegāti), Liepāja (8 delegāti), Jelgava (6 delegāti), Narva (6 delegāti), Pēterburga (9 delegāti), Pjarnu (1 delegāts), Tallina (4 delegāti), Vīzenšteina (2 delegāti), Ventspils (2 delegāti), Rīgas latviešu draudze (18 delegāti), Rīgas vācu draudze (10 delegāti), Kerro (1 delegāts) un Valka (3 delegāti). Kopā kongresā piedalījās 80 delegātu un kā viesi adventistu draudžu locekļi, kā arī ap 60 Jelgavas draudzes locekļi. Par Baltijas savienības vadītāju

tika ievēlēts Jelgavas sludinātājs Jānis Sproģis. Ar runām uzstājās L. Konrādijs, J. Bethers, Fitedžeralds, Lebsaks, Ginters, Gincs, Isaaks un J. Sproģis.

Konference notika Jelgavas draudzes sapulču telpās Dobeles ielā 9. Sapulcē piedalījās ap 220 klausītāju, bet visi gribētāji nespēja telpā saiet, tad sapulces tika pārceltas uz Pasta ielu 36. Tur sanāksmē piedalījās ap 360 cilvēku, bet vakara sapulcē ap 600 klausītāju. Ļaudis sēdēja visās brīvās vietās – uz palodzēm, koridoros, uz paaugstinājuma. Lielākā daļa no klausītājiem bija latvieši, tad vācieši, krievi bija ap 12, bet igauņi ap 25 cilvēkiem. Gandrīz visas uzrunas notika vācu valodā un tika tulkotas latviešu, krievu un igauņu valodā. Visspilgtākie runātāji bija L. Konrādijs un J. Bethers. Starplaikos uzstājās latviešu koris no Liepājas draudzes un vācu koris no Rīgas II draudzes.² 1910. gada rudenī Jelgavas (Mitavas) draudzē bija 77 draudzes locekļi.³

1 Маслина, 1911. g. augusts.

2 Бондарь, «Адвентизм 7-го дня», С. Петербург: Типография Министерства Внутренних Дел, 1911, 85-90.

3 Маслина, 1910. g., pielikums Nr. 8.

Nesen pa e-pastu no D. O. Junaka saņēmu šo fotogrāfiju, kur, ļoti iespējams, attēloti Baltijas savienības kongresa dalībnieki Jelgavā (Mitavā). Attēlā redzami visi ievērojamākie 20. gs. sākuma adventistu celmlauži cariskajā Krievijā. Par nožēlu lielākā daļa no redzamajiem nav atpazīstami pēc vārda. (1.) Jelgavas sludinātājs Jānis Sproģis, (2.) Vācijas ūnijas vadītājs L. Konrādijs, (3.) Krievijas ūnijas vadītājs J. Bethers.

Šajā attēlā redzama Jelgavas draudze pirms 100 gadiem. (1.) Draudzes sludinātājs Jānis Sproģis, (2.) Draudzes vecākais Jānis Gaišs.

Citu konfesiju ziņas

Sātans Vatikānā

raksts "The Times".

85 gadus vecais tēvs Gabriēle Amorts, kurš Vatikānā galvenā garu izdzinēja amatā nostrādājis 25 gadus un apgalvo, ka viņam bijusi darīšana ar 70 000 dēmonu iemiesošanās gadījumiem, norāda, ka sātāniskās iefiltrēšanās izpausmes esot gan varas cīņas Vatikānā iekšienē, gan "kardināli, kas netic Jēzum, gan bīskapi, kas saistīti ar dēmoniem".

"Kad kāds runā par "sātana dūmiem" (jēdziens, kuru 1972. gadā ieviesa pāvests Pāvils VI) svētajās palātās, tas viss ir tiesa, tostarp nesenie stāsti par vardarbību un pedofiliju," atzīst Amorts.

Tēvs Amorts, kurš tikko laidis klajā "Eksorcista memuārus", kuros apkopotas Vatikānā žurnālistam Marko Tosatti sniegtās intervijas, apgalvo, ka 1981. gadā notikušais atentāts pret pāvestu Jāni Pāvilu II arī esot bijis sātana darbs, tāpat kā pagājušā gada Ziemassvētkos notikušais incidents, kura laikā kāda garīgi nelīdzsvarota sieviete metās virsū pašreizējam katoļu baznīcas galvam Benediktam XVI.

Amorts ieņem arī Eksorcistu apvienības goda prezidenta amatu.

Seksa skandāli, kas satricinājuši Romas katoļu baznīcu, ir apliecinājums tam, ka "sātans darbojas Vatikānā iekšienē", Svētā krēsla galvenā eksorcista paziņojumu citē britu laik-

Negrib rādīt TV

kritikas. Viens no Augstākās baznīcas sinodes locekļiem ierosinājis rezolūciju, kurā sabiedrības finansētā BBC apsūdzēta reliģijas marginalizēšanā, pārnesot reliģiskos raidījumus uz kanāliem, kas atvēlēti "frīkšoviem". Taču sinode nobalsoja par formulējumu, kurā izteikts "dziļš satraukums par vispārēju reliģisko raidījumu skaita samazināšanu Lielbritānijas televīzijā pēdējo gadu laikā".

Sinodes loceklis un bijušais BBC producers Naidžels Holmss ierosināja rezolūciju, kurā sabiedriskā raidorganizācija bija apsūdzēta par priekšrokas došanu dabaszinātņu un dārkopības raidījumiem, jo tā uzskatot, ka reliģiskie raidījumi zaudē auditoriju.

Pagājušajā gadā BBC, piemēram, pilnībā esot ignorējusi Lielo piektdienu, kas kristiešu kalendārā esot viens no būtiskākajiem datumiem, norādīja Holmss.

Tikmēr pati sabiedriskā raidorganizācija pirms sinodes balsojuma paziņoja, ka tās uzticība reliģiskiem un ētikas tematiem veltītajiem raidījumiem ir neapšaubāma un ka tam atvēlēto stundu skaits mainās no gada uz gadu, neuzrādot "lejupslidošu tendenci". Laikā no 2008. līdz 2009. gadam visos savos televīzijas kanālos reliģiskām un ētikas tēmām BBC atvēlēja 164 stundas raidlaika.

Anglikāņu baznīca izteikusi "dziļu satraukumu" par reliģisko programmu skaita samazināšanos Lielbritānijas televīzijā, tomēr atturējusies no tiešas raidorganizācijas BBC

Protesti Irākā

starptautisko institūciju uzmanību.

Irākas ziemeļos netālu no Mosulas pilsētas vienā no sestdienām notika kristiešu masu demonstrācija, kurā tika pieprasīta starptautiska aizsardzība pret uzbrukumiem kristiešu kopienām, ziņo ārvalstu masu mediji. Asīrijas Nacionālās partijas sarīkotajā akcijā piedalījās desmitiem tūkstoš cilvēku, tai skaitā musulmaņu kopienas pārstāvji. Partijas ģenerālsekretārs Nimrods Beto Juhanna skaidroja, ka demonstrācijas notiks arī turpmāk, lai protestētu pret uzbrukumiem un vardarbību pret kristiešiem. Viņš arī aicinājis Irākas valdību, ANO un koalīcijas armijas spēkus Irākā "iejaukties un pārtraukt vardarbību, ar kuru sastopas kristieši Mosulā".

Viena mēneša laikā Mosulā nogalināti 12 kristieši. Neviens no slepkavībām līdz šim nav atklāta. Kristieši ir norūpējušies, ka var kļūt par mērķi politiskajā un etniski konfesionālajā cīņā, kas īpaši pastiprinājas pirms 7. martā pagājušajām parlamenta vēlēšanām. Vairāk nekā 320 kristiešu ģimenes jau atstājušas Mosulu. Mosulas kristiešu kopienā pašlaik ir 15 – 20 tūkstoš cilvēku.

Adventes Vēstis jau rakstījušas par sarežģīto situāciju, kādā pastāv adventistu draudze Irākā. Taču reliģisko neiecietību arvien vairāk izjūt visu konfesiju kristieši. Un viņi cenšas tam pievērst

Homoseksuāļi grib svētības

atļāva viendzimuma pāriem dibināt civilās savienības, taču tagad likumdevēju vidū nav vienprātības par centriski kreisās opozīcijas ierosinājumu šiem pāriem piešķirt arī tiesības salaulāties reliģiskā ceremonijā.

Reliģisko lietu ministre Birte Rēna Hornbeha likumdevējus aicina rūpīgi izvērtēt šādu ieceri, iekams virzīt to balsošanai. Tomēr, kā liecina kristīgajā laikrakstā "Kristelig Dagbladet" publiskotie aptaujas rezultāti, 63% dāņu neiebilstu, ja viendzimuma pāri varētu laulāties pie altāra. Šādu ieceri neatbalsta 25% respondentu, bet 12% nav formulējuši savu viedokli. Turklāt avīzes "Berlingske Tidende" aptaujā noskaidrots, ka seši no desmit Dānijas evaņģēliski luteriskās baznīcas bīskapiem piekristu laulāt homoseksuālus pārus. Civilā savienība Dānijā viendzimuma pāriem sniedz gandrīz tikpat lielas tiesības kā heteroseksuāliem pāriem.

1997. gadā Dānijas bīskapi piekrita homoseksuāliem pāriem dot baznīcas svētību, taču no tradicionālā zvēresta teksta tika svītrotā frāze "Vai tu ņem šo vīrieti (sievieti) par savu vīru (sievu)".

Gandrīz divas trešdaļas dāņu atbalsta aicinājumu atļaut homoseksuāliem pāriem reģistrēt savu savienību arī baznīcā, liecina publicētās aptaujas rezultāti.

Dānija 1989. gadā kļuva par pirmo valsti pasaulē, kura

medusdienas pāriem

Piedošanas brīnums

Aicinām izmantot
lielisku iespēju bagātināt
savu laulības dzīvi un attiecības
ar mīļoto cilvēku, piedaloties
5 gadu jubilejas nometnē!

**2010. gadā no 1. maija pl. 11.00
līdz 3. maijam pl. 11.00**

Dalības maksa pārim: 70,- Ls
(Cenā ietilpst: naktsmītne(2 naktīm),
sešas ēdienreizes un dalības maksa.
Var izvēlēties dalību tikai vienai dienai
(maksa pārim 20,- Ls ar pusdienām).

Pieteikšanās: līdz 15. aprīlim.
Vietu skaits ierobežots: 25 pāri.

Pieteikšanās un informācija:
paru.nometne@gmail.com

Organizē: Ģimenes kalpošanas nodaļa
SDA Latvijas Draudžu savienība

Piedošana ir dāvana,
kuru mums apsolījis mūsu
Pestītājs, bet kuru ir pel-
nījuši saņemt arī mūsu
vistuvākie cilvēki tieši no
tevis un manis.

Svinēsim un baudīsim
piedošanas brīnumu
ģimenēm vislabvēlīgā-
kajā laikā! Lai šis
piedzīvojums visiem no-
metnes dalībniekiem ir
kā salds medus, kas
dziedē, iepriecina un
svētī.